Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς πολυτιμον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάτιμον δῶρον καὶ χρηματιστήριον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ.15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 31 Μαΐου 1897 Ἔτος 19ον.—Ἀριθ. 23

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 169)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

Η ΠΥΞΙΣ ΕΙΝΕ ΚΕΝΗ !

Τοιαῦτα συλλογιζόμενος ὁ Ἕκτωρ, εἰσῆλθεν εἰς τὰ Ἀνάκτορα μὲ περιβολὴν ὀλιγώτερον ἴσως λαμπρὰν ἐκείνης μεθ' ἧς εἶχεν ἐξέλθῃ τὴν προτεραίαν... Εἶχεν ὅμως γίνῃ κατὰ πολὺ φρονιμώτερος καὶ ἀποβάλῃ μέγα μέρος τῆς ματαιοδοξίας του, διότι ἀρκετὰ τὸν ὠφέλησε τὸ μάθημα, τὸ ὁποῖον εἶχε λάβῃ πρὸ ὀλίγου. . .

Ἐξεσκόνισε τὰ ἐνδύματά του καὶ διηυθύνθη ἐν σπουδῇ πρὸς τὸ γραφεῖον τοῦ Αὐτοκράτορος.

Οὗτος εἶχε δώσῃ διαταγὴν νὰ εἰσαγάγουν τὸν Ἀκόλουθον, εὐθὺς ὡς ἤθελεν ἐπιστρέψῃ ἐκ τοῦ ταξειδίου του.

— Ὤ, εἶπεν ἅμα τὸν εἶδεν εἰσερχόμενον· ἰδοὺ ὁ βασιλικός μας Ἀγγελιαφόρος !

Ὁ Ἕκτωρ τῷ ἔτεινε τὴν ἐπιστολὴν τῆς Ἰωσηφίνης.

Τὴν ἔλαβεν ὁ Αὐτοκράτωρ, τὴν περιέστρεψε καὶ την παρετήρησε μὲ προσοχήν.

— Περίεργον πρᾶγμα, εἶπε. Τί ἔπαθεν αὐτὴ ἡ ἐπιστολή ;

Μεθ' ὅλας τὰς προσπαθείας τοῦ Ἕκτορος, ὁ φάκελος, βλέπετε, δὲν κατωρθώθη νὰ λάβῃ τὴν προτέραν του ἄσπιλον λευκότητα.

— Μοῦ ἔπεσεν ! εἶπεν ὁ Ἕκτωρ ἐν ταραχῇ.

— Χμ ! βλέπω ὅτι εἶσαι πολὺ προσεκτικός, εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ Αὐτοκράτωρ, ἀνοίγων τὸν φάκελον, χωρὶς νὰ ἐμμείνῃ περισσότερον εἰς αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον.

Ἡ ἐπιστολὴ τῆς Ἰωσηφίνης ἦτο πλήρης ἐκφράσεων ζωηροτάτης ἀγάπης καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ τὴν διέτρεξε μὲ συγκίνησιν προφανῆ. Κατόπι, στραφεὶς πρὸς τὸν Ἀκόλουθον,

— Καὶ πῶς ηὕρατε τὴν Αὐτοκράτειραν ; τὸν ἠρώτησεν. Ὑπὸ ἔποψιν ὑγείας καὶ διαθέσεως εἶνε καλά ;

— Λαμπρά, Μεγαλειότατε. Ἔδιδεν ἀκριβῶς ἕνα μέγαν χορόν, διὰ νὰ ἑορτάσῃ τὴν γέννησιν τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης. Μοὶ ἐσύστησε νὰ το εἴπω πρὸς τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα.

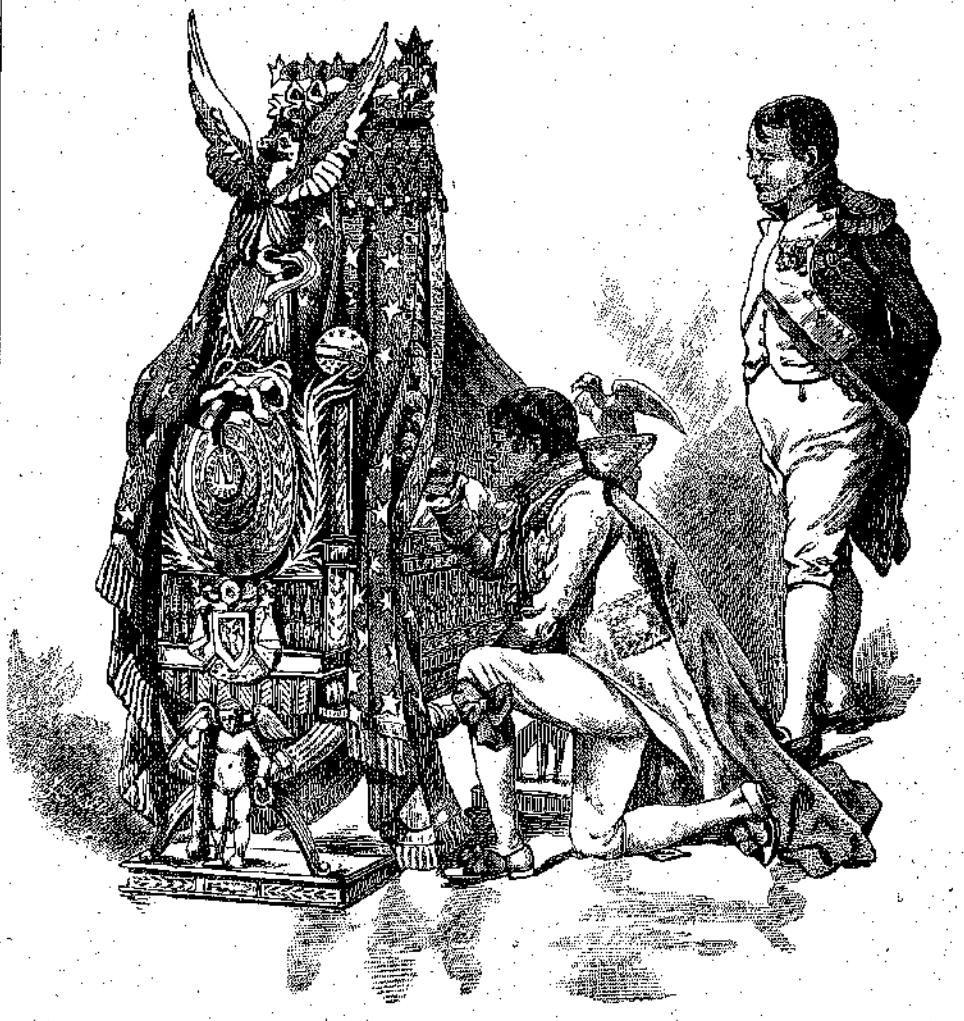

«Τότε ὁ Ἕκτωρ Ἀλβας ἐγονυπέτησε καὶ ἀπέθεσε τὰ τρέμοντα ἐκ τῆς χαρᾶς χείλη του ἐπὶ τῆς μικρᾶς χειρός.» (Σελ. 174, στηλ. α').

— Ὥστε ἐχόρευσες ; ὑπέλαβεν ὁ Αὐτοκράτωρ, ὁ ὁποῖος συνείθιζε νὰ ὁμιλῇ πρὸς τοὺς περὶ αὐτόν, πότε εἰς ἑνικὸν καὶ πότε εἰς πληθυντικόν, κατὰ τὰς περιστάσεις. Συνηθέστερον ὅμως πρὸς τοὺς Ἀκολούθους του ἀπηυθύνετο μὲ τὸ σύ, ὁσάκις δὲν εἶχεν ἀφορμὴν παραπόνου, διότι μὲ τὸ σεῖς ἐφανέρονε καὶ τὴν δυσαρέσκειάν του.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ Ἕκτωρ, μειδιῶν ἀκουσίως του ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς ὡραίας ἐκείνης καὶ τόσον πολὺ εὐτυχοῦς διασκεδάσεως.

— Καὶ ἐκάθισες εἰς τὸ δεῖπνον ;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε !

— Ἡ Αὐτοκράτειρα ἔμεινεν ἄρά γε εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν ἀπεσταλμένον μου καὶ ἐξεδήλωσε διά τινος δώρου τὴν πρὸς αὐτὸν εὐαρέσκειάν της ;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε! Μοῦ ἔκαμε δῶρον βασιλικὸν, καὶ ὅταν μοί το ἐνεχείρισεν, εἶπεν: «Αὐτὸ εἶνε διὰ τὸν κομιστὴν τοῦ χαρμοσύνου ἀγγέλματος!»

— Γνωρίζω καλὰ τὴν Ἰωσηφίναν καὶ ἤμην βέβαιος περὶ τούτου. Ποῦ εἶνε τὸ δῶρον;

— Ἰδού, Μεγαλειότατε!

Ὁ Ἕκτωρ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὴν πυξίδα καὶ την προσέφερε πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα.

Ἐκεῖνος ἐπίεσε τὸ ἐλατήριον καὶ την ἤνοιξε. . .

Ἡ πυξὶς ἦτο κενή! . . .

Ὁ Ἕκτωρ ἀπέμεινε κατάπληκτος, ἐνεός. Οἱ πόδες του ἔτρεμον καὶ οἱ ὀφθαλμοί του ἐξέφραζον τὴν τρομερὰν ἀγωνίαν τῆς ψυχῆς του.

— Δὲν εἶνε μέσα! ἐψέλλισε.

— Τί;... τί πρᾶγμα δὲν εἶνε μέσα; ἠρώτησεν ὁ Αὐτοκράτωρ αὐστηρῶς.

— Μιὰ διαμαντένια καρφίτσα, Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον μὲ φωνὴν ἀσθενῆ καὶ ἠλλοιωμένην.

— Καὶ ποῦ εἶνε;

— Δὲν ἠξεύρω, ἐψέλλισεν ὁ Ἕκτωρ.

— Λοιπὸν μὲ περιπαίζετε; ὑπέλαβεν ὁ Αὐτοκράτωρ μὲ τόνον ὀργίλον. Τί θὰ 'πῇ «δὲν ἠξεύρω;» Διατί ἡ καρφίτσα δὲν εὑρίσκεται πλέον μέσα εἰς τὸ κουτί; Τί τὴν ἐκάματε;

— Θὰ μοῦ την ἔκλεψαν, εἶπε τὸ παιδίον μὲ τὴν αὐτὴν ἀσθενῆ φωνήν, ὅταν ἐχάθη τὸ γράμμα.

— Τὸ γράμμα;! ποιὸ γράμμα ἐχάθη; ἀνεφώνησεν ὁ Αὐτοκράτωρ ἐν ἄκρᾳ παραφορᾷ.

Ἡ ὀργὴ τοῦ Ναπολέοντος ἦτο κάτι τι φοβερὸν καὶ δυσφόρητον. Ἠδύνατο νὰ καταβάλῃ καὶ ἄνθρωπον πολὺ ἰσχυρότερον ἀπὸ τὸν μικρὸν Ἄλβαν. Ἀλλὰ τὸ παιδίον ἤξευρεν ὅτι ἡ μόνη του ἐλπὶς σωτηρίας ἦτο νὰ εἴπῃ ὅλην τὴν ἀλήθειαν, χωρὶς δισταγμούς, χωρὶς περιστροφάς. Διηγήθη λοιπὸν ὅλα ὅσα συνέβησαν, χωρὶς νὰποκρύψῃ τίποτε, οὔτε τὸν λόγον διὰ τὸν ὁποῖον ἠθέλησε νὰ διέλθῃ ἀπὸ τὴν ὁδὸν Περγαμηνοποιίας.

Ὁ Αὐτοκράτωρ τὸν ἤκουσεν ἀπαθῆς κατόπιν, ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν,

— Ὡραῖα, βλέπω, ἐκτελεῖτε τὰς διαταγάς μου, εἶπε· μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὡραῖα μὲ ὑπηρετεῖτε! Μεταχειρίζεσθε τὸν χρόνον, τὸν ὁποῖον ὀφείλετε πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα, διὰ νὰ ἐξυπηρετῆτε τὰς φαντασιοπληξίας σας! Καὶ ἂν δὲν εὑρίσκετο κατὰ τύχην αὐτὴ ἡ ἐπιστολή, ἕως πότε θὰ σας ἐπερίμενα, παρακαλῶ; Ἀ! εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου ἐγὼ θέλω ἀνθρώπους ἀφωσιωμένους καὶ πιστούς, οἱ ὁποῖοι νὰ συναισθάνωνται ὅλην τὴν σοβαρότητα τῶν καθηκόντων των! Ἐπροδώσατε τὸ ἰδικόν σας, ἐφάνητε ἀνάξιοι τῆς ἀποστολῆς σας, σεῖς, ὁ Ἀγγελιαφόρος τοῦ Βασιλέως, διότι δὲν την ἐξετελέσατε μὲ ὅλην τὴν ταχύτητα, τὴν ὁποίαν εἴχατε εἰς τὴν διάθεσίν σας! Ὁ Βασιλεὺς πρέπει νὰ σας κρίνῃ! Ἐλᾶτε! Αὐτὸς πρέπει νὰ εἴπῃ, ποία τιμωρία ἁρμόζει εἰς τὴν ὀλιγωρίαν σας!

Μὴ γνωρίζων ποῦ τον ὡδήγει ὁ Αὐτοκράτωρ, ὁ Ἕκτωρ ἠκολούθησε τὸν κύριόν του καὶ μετ' ὀλίγον εὑρέθη, ὅπως καὶ τὴν προπαρελθούσαν ἡμέραν, εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ μικροῦ Βασιλέως.

Ὅπως καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, τὸ βρέφος ἐκοιμᾶτο ἐντὸς τοῦ μεγαλοπρεποῦς του λίκνου, ὑπὸ τὴν προστατευτικὴν σκιὰν τῶν πτερύγων, τὰς ὁποίας ἐξέτεινεν ἐπ' αὐτοῦ ἡ Νίκη.

Ὁ Ναπολέων, ἀκολουθούμενος ὁλονὲν ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος ἐπλησίασε τὸ λίκνον, ἠτένισεν ἐπ' ὀλίγον τὸ βρέφος, καὶ κατόπι διὰ πομπώδους ὕφους ἀπήγγειλεν:

— Μεγαλειότατε, ἰδοὺ ὁ Ἀγγελιαφόρος σας. Ἐξετέλεσε μετ' ὀλιγωρίας τὴν ἀποστολήν, μὲ τὴν ὁποίαν ηὐδοκήσατε νὰ ἐπιφορτισθῇ. Σᾶς τον φέρω διὰ νὰ κρίνετε περὶ τῆς διαγωγῆς του καὶ διὰ νὰποφανθῆτε σεῖς ὁποίας τιμωρίας εἶνε ἄξιος. Ἂν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης μετδιάσῃ, τοῦτο σημαίνει συγγνώμην· ἂν ἀπεναντίας σκυθρωπάσῃ, τοῦτο σημαίνει τιμωρίαν.

Τὸ λογίδριον τοῦτο ἀκούσας ὁ Ἕκτωρ ἐνόμισεν ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ προσεβλήθη ἐξαίφνης ἀπὸ παραφροσύνην· καὶ πολλοὶ ἄλλοι οὕτω θὰ ἐνόμιζον. Ναί· ὁ Ναπολέων ἦτο τρελὸς ἀπὸ τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο πρὸς τὸ τέκνον του· καὶ ἡ παράφορος αὕτη πατρικὴ στοργὴ ἠδύνατο νὰ τὸν ἐξωθήσῃ εἰς τὰς μεγαλητέρας ἀνοησίας!

Ἐν τούτοις ὁ Ἕκτωρ ἐπερίμενε μὲ ἀγωνίαν τὸ συμβησόμενον. Ὁ Ναπολέων παρεμέρισε τὸ κροσσωτὸν παραπέτασμα, καὶ ἐφάνη τώρα τὸ κόκκινον προσωπάκι τοῦ βρέφους, — κατακόκκινον ἀκόμη, — ζωηρῶς διαγραφόμενον ἐπὶ τοῦ λευκοῦ μεταξίνου προσκεφαλαίου. Καὶ εἴτε ἐκ τοῦ θορύβου τῶν βημάτων, εἴτε ἐκ τοῦ ἤχου τῶν λέξεων, εἴτε ἁπλῶς διότι ἦτο ἡ ὥρα τῆς ἀφυπνίσεώς του, τὸ κόκκινον προσωπάκι ἀνεκινήθη ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου καὶ ἡ μικρὰ Μεγαλειότης ἐξέβαλεν ἀσθενῆ τινα ψελλίσματα, ἀσαφῆ καὶ ἀδιάκριτα, ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τὴν πρώτην γλῶσσαν τῆς νηπιακῆς ἡλικίας.

Βρέφος ἀφυπνιζόμενον δὲν εὑρίσκεται συνήθως εἰς πολὺ εὔθυμον διάθεσιν· ὑπάγονται δὲ εἰς τὸν κανόνα τοῦτον καὶ τὰ τέκνα τῶν Αὐτοκρατόρων, ὅπως καὶ τὰ τῶν κοινῶν θνητῶν . . . Ἀλλ' εἴτε διότι ὁ υἱὸς τοῦ Ναπολέοντος ἀπετέλει ἐξαίρεσιν, εἴτε διότι τὸν ἐφαίδρυνεν ἡ ἡλιακὴ ἀκτίς, ἡ εἰσερχομένη ἐκ τοῦ παραθύρου, εἴτε ἁπλούστατα διότι ἐβοήθησεν ἡ καλὴ τύχη τοῦ Ἕκτορος, — μία κίνησις ἐλαφροτάτη, εἰς μορφασμὸς ἀόριστος, τὸν ὁποῖον πατὴρ καὶ μόνον πατὴρ θὰ ἐδύνατο νὰ ἐκλάβῃ ὡς μειδίαμα, ἐφάνη ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ βρέφους.

— Ὁ Βασιλεὺς ἐξέδωκε τὸ Διάταγμά του! εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ μὲ τὸν ἴδιον ἐκεῖνον τόνον, ὁ ὁποῖος ἔκαμνε τὸν Ἕκτορα νὰμφιβάλλῃ ἂν ἦτο φρόνιμος ἢ τρελός· ὁ Βασιλεὺς ἐμειδίασεν! Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης σᾶς συγχωρεῖ ἐπιτεκῶς, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως νὰ μὴ ὑποπέσετε πάλιν εἰς τὸ ἴδιον σφάλμα!

Καὶ ὁ Ναπολέων ἤρχισε νὰ γελᾷ, διότι ὁ ἰδιόρρυθμος αὐτὸς ἄνθρωπος εἶχε καὶ κάτι τι τὸ παιδικὸν ἐν τῇ φύσει του, τὸ ὁποῖον ἐξεδηλοῦτο ἐνίοτε διὰ παραδόξων ἀστεϊσμῶν καὶ ἀνεξηγήτων παιδοκαμωμάτων, ὅλως ἀσυμβιβάστων πρὸς τὴν σοβαρότητα τῆς θέσεώς του. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ἡ γέννησις τοῦ υἱοῦ του ἐπροκάλεσε παρ' αὐτῷ παραφορὰν χαρᾶς, ἡ ὁποία δὲν εἶχεν ἔτι κατευνασθῆ. Καὶ τὴν χαρὰν ταύτην ἐξεδήλου παντοιοτρόπως.

— Ἴδές, εἶπε στραφεὶς πρὸς τὸν Ἀκόλουθον, ὁ ὁποῖος ἂν καὶ μὴ ἐννοῶν καλὰ-καλὰ τί συμβαίνει, ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ θάρρος· δὲν εἶνε εὔμορφο παιδί; Ἔχει καθολοκληρίαν τὸν σχηματισμὸν τῆς κεφαλῆς μου καὶ τὸν πώγωνά μου... Ἔ, γρήγορα θά τον χορεύσῃς καὶ αὐτὸν μὲ τὸ τζίγκι-τζίγκι-τζίγκι-τζὸν—θυμᾶσαι; — φθάνει ὅμως νὰ μὴ ἔχῃς χάσῃ καὶ τὸ κεφάλι σου ἕως τότε, ἀφ' οὗ ἔχῃς τὸ ἴδιωμα νὰ χάνῃς κάθε πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον σοῦ ἐμπιστεύονται... Ἐλπίζω ὅμως ὅτι αὐτὸ θὰ προσέξῃς νὰ το φυλάξῃς καλά, διότι θὰ μας χρειασθῇ ἀργότερα. Θὰ χρειασθῶ ἐπίσης καὶ τὸν βραχίονά σου, προσέθεσε σοβαρότερος, προπάντων ὁ μικρὸς αὐτὸς Βασιλεύς. Προσπαθῶ νὰ τῷ δημιουργήσω μίαν Γαλλίαν μεγάλην καὶ ἰσχυράν. Πρέπει νὰ τον βοηθήσωμεν νὰ την διατηρήσῃ, πρέπει νὰ τον βοηθήσωμεν διὰ νὰ συγκρατήσῃ τὸ στέμμα του. Ἐγὼ δὲν θὰ ὑπάρχω αἰωνίως, ἀλλὰ θά τῳ ἀφήσω φίλους πιστοὺς καὶ ἀφοσιωμένους. Ἐλπίζω ὅτι θὰ ἠμπορέσῃ νὰ βασισθῇ καὶ ἐπὶ σοῦ!

— Ὦ, Μεγαλειότατε! εἶπεν ὁ Ἕκτωρ, συγκινηθεὶς βαθύτατα ἐκ τῶν λόγων τούτων.

— Εὐχαρίστησε λοιπὸν τὸν Βασιλέα, ὁ ὁποῖος ηὐδόκησε νὰ σε συγχωρήσῃ καὶ ὁρκίσθητι πρὸς αὐτὸν πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν!

Τότε ὁ Ἕκτωρ Ἄλβας ἐγονυπέτησε καὶ ἀπέθεσε τὰ τρέμοντα ἐκ τῆς χαρᾶς χείλη του ἐπὶ τῆς μικρᾶς χειρός; ἡ ὁποία μόλις ἐφαίνετο ἐν μέσῳ τῶν τριχάπτων, ὁρκιζόμενος μὲ πᾶσαν προθυμίαν καὶ εἰλικρίνειαν τὸν ὅρκον, ὁ ὁποῖος τῷ ἐζητήθη.

Τὰ αἰσθήματα ταῦτα δὲν διέφυγον τὴν ἐξυδέρκειαν τοῦ Αὐτοκράτορος· εἶχε πα-

τρικὴν καρδίαν καὶ ἡ θερμὴ ἀφοσίωσις τοῦ παιδίου τὸν συνεκίνησε.

— Καλά! καλά! εἶπε· βλέπω ὅτι δύναμαι νὰ βασισθῶ ἐπὶ σοῦ. Καὶ σὺ ἐπίσης δύνασαι νὰ βασισθῇς ἐπ' ἐμοῦ!

Μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψαν καὶ οἱ δύο εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Αὐτοκράτορος.

— Καὶ τώρα, εἶπεν ὁ Ναπολέων, προσπάθησε νὰ εὕρῃς τὸ κόσμημα ποῦ ἔχασες. Εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ εὑρεθῇ. Σοῦ δίδω ἄδειαν τριῶν ἡμερῶν. Πήγαινε νὰ συνεννοηθῇς μὲ τὸ παιδὶ ἐκεῖνο ποῦ εἶνε εἰς τὴν Φόρσαν. Ἐξ ὅσων μοὶ διηγήθης, μοῦ φαίνεται ἔξυπνον παιδί. Ἂν διεξαγάγῃ καλῶς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, θὰ φροντίσω νὰ προαχθῇ.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

24 Μαΐου.

ΥΔΕΠΟΤΕ θὰ λησμονήσω τὴν χθεσινὴν θύελλαν, καὶ διὰ τὸ ἀσυνέθιστον τοῦ πράγματος ἐν τοιαύτῃ ἐποχῇ, καὶ διὰ τὸ μεγαπρεπὲς τοῦ θεάματος, καὶ διὰ τὸ σπαρακτικὸν ἐπεισόδιον, τὸ ὁποῖον εἶχεν.

Οἱ Ἀθηναῖοι δὲν ἐνθυμοῦνται Μάϊον, τόσῳ ἄστατον καὶ βροχερόν. Δὲν παρέρχεται ἡμέρα σχεδόν, χωρὶς νὰ σκοτισθῇ ὁ οὐρανὸς καὶ χωρὶς νὰ βρέξῃ. Καὶ ἐκεῖ ποῦ βλέπεις μειδίαμα ἀνοίξεως καὶ γαλανὸν οὐρανὸν καὶ λαμπρὸν ἥλιον, αἴφνης τὰ σύννεφα συμπυκνοῦνται, καὶ ὁ ἥλιος κρύπτεται, καὶ ἡ βροχὴ ἀρχίζει, ὡς ἐν φθινοπώρῳ. Ὁ καίμενος ὁ Μάϊος! Νομίζεις ὅτι γίνεται παίγνιον καμμιᾶς Τύχης εἴρωνος καὶ σκληρᾶς· καὶ ὅτι, ἐνῷ λαμβάνει εἰδήσεις, αἱ ὁποῖαι τὸν κάμνουν νὰ λάμπῃ ἀπὸ τὴν χαράν του, τὴν ἰδίαν στιγμὴν λαμβάνει ἄλλας, αἱ ὁποῖαι τὸν κάμνουν νὰ κλαίῃ καὶ νὰ ὀδύρεται.

Ἀλλ' εἶχε κάτι τι τὸ ἐκτάκτως μεγαλοπρεπὲς ὁ χθεσινοβράδυνος ὀδυρμός του. Τί ὡραῖον θέαμα ἡ αἰφνιδία ἐκείνη θύελλα! Αἱ μεγάλαι ἀστραπαί, αἱ ὁποῖαι διέσχιζαν τὸ σκότος καὶ στιγμιαίως ἔδειχναν ὅλην τὴν πόλιν πλέουσαν εἰς τὸ ζωηρότατον ἐκεῖνο ἰόχρουν φῶς, ὁ πρότος τῆς κατακλυσμιαίας βροχῆς, ὁ συνεχὴς μηκυθμὸς τῶν βροντῶν, ὅλα ἐπαρουσίαζον τὴν φύσιν, τὴν πάντοτε θαυμαστὴν αὐτὴν φύσιν, εἰς μίαν ἀπὸ τὰς θαυμαστοτέρας της ὄψεις.

Καὶ τὸ θλιβερὸν ἐπεισόδιον: Εἰς τὴν συνοικίαν τῆς Νεαπόλεως μία γυναῖκα ἀνῆλθεν εἰς τὴν ταράτσαν της, διὰ νὰ μαζεύσῃ κάτι ροῦχα, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἐκεῖ ἁπλωμένα. Ἐπειδὴ ἐφοβεῖτο μόνη της, τὴν συνώδευσε καὶ ὁ υἱός της. Ἡ οἰκία των ἦτο ὑψηλὴ καὶ ἡ θύελλα ἐν τῇ μανίᾳ της. Αἴφνης πίπτει κεραυνὸς καὶ τους ἀφίνει καὶ τοὺς δύο ἐκεῖ νεκρούς... Ὦ, πρέπει νὰ ἦσαν πολὺ ἠγαπημένοι ἡ μήτηρ αὐτὴ καὶ ὁ υἱός διὰ νὰποθάνουν καὶ οἱ δύο κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν, χωρὶς ὁ εἷς νὰ αἰσθανθῇ τὴν θλῖψιν τοῦ ἄλλου. Μήπως αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ ὄνειρον ὅλων τῶν ἀγαπωμένων ἀμοιβαίως;

25 Μαΐου.

— Καὶ πότε λοιπὸν ἔχετε ἐξετάσεις; ἠρώτησα σήμερον ἕνα μικρόν μου φίλον.

— Δὲν πιστεύω νὰ κάμουμε τώρα ἐξετάσεις! ἀπήντησε μὲ θλῖψιν εἰλικρινῆ, ἐζωγραφημένην ἐπὶ τοῦ ὡραίου καὶ νοήμονος προσώπου.

— Ἀλλὰ πότε;

— Ἴσως τὸν Σεπτέμβριον . . .

Καὶ ἡ θλῖψις του ἐπετείνετο. Ἐπιμελὴς μαθητής, ἀγαπῶν τὸ σχολεῖον, προετοιμασμένος καθ' ὅλα, γνωρίζων τὸ πολύτιμον τοῦ χρόνου, ἐπεθύμει πολὺ νὰ κάμῃ τώρα ἐξετάσεις, νὰ ἡσυχάσῃ καὶ νὰ ἔχῃ ἐλεύθερον τὸ καλοκαῖρί του δι' ἄλλας ἀσχολίας. Δι' αὐτὸ ἐφαίνετο τόσον λυπημένος διὰ τὴν ἀναβολὴν τῶν ἐξετάσεών του.

— Καὶ διατὶ αὐτό; ἠρώτησα.

— Μὰ δὲν το ἠξεύρετε; ἀπήντησε. Τὸ σχολεῖόν μας ἔγεινε νοσοκομεῖον καὶ διεκόψαμεν τὰ μαθήματά μας πρὸ δύο μηνῶν. Πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ κάμωμεν ἐξετάσεις;

— Καὶ λυπεῖσαι πολὺ δι' αὐτό;

Διὰ μιᾶς ἤλλαξε τόνον. Ἡ φωνή του ἐζωήρευσεν, ἡ ὄψις του ἐφωτίσθη.

— Ὄχι, ὄχι, δὲν λυποῦμαι! ἀνέκραξεν. Οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι ἐκινδύνευσαν νὰ χάσουν τὴν ζωήν των, διὰ τὴν πατρίδα· κ' ἐγὼ θὰ λυπηθῶ ποῦ θὰ χάσω τὸ καλοκαῖρί μου;

Ἐννοοῦσε τοὺς τραυματίας τοῦ πολέμου, οἱ ὁποῖοι ἐθεραπεύοντο εἰς τὸ σχολεῖόν του, τὸ μεταβληθὲν εἰς νοσοκομεῖον. Καὶ ἡ σκέψις αὐτὴ τὸν ἐπαρηγόρει, ποῦ δὲν θὰ ἔκαμνε τώρα ἐξετάσεις διὰ νὰ ἡσυχάσῃ καὶ νὰπολαύσῃ ὅπως ἤθελε τὸ καλοκαῖρί του. Εἰς τὴν πρὸς τὴν πατρίδα ἀγάπην του, εἰς τὸ πρὸς τοὺς τραματίας καθῆκόν του, ὁ μικρὸς πολίτης τοῦ σχολείου, ἐθυσίαζεν εὐχαρίστως ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὁποῖον εἰργάζετο καὶ ἐκοπίαζεν ὅλον τὸν χρόνον: τὴν γλυκεῖαν ἀνάπαυσιν τῶν διακοπῶν . . .

Δεθημερόν.

Δύο ἀδελφάκια, συνδρομηταὶ τῆς Διαπλάσεως. Ὁ μεγαλήτερος ἐψήφισεν ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς Σημαίας καὶ ἔλαβεν ὡς δῶρον ἓν τομίδιον τοῦ «Παιδικοῦ Πνεύματος.» Καὶ ὁ μικρότερος, ὁ ὁποῖος ἐψήφισεν ἄλλο ψευδώνυμον «κατὰ σύστασιν φίλου του» καὶ δὲν ἔλαβε τίποτε, ζηλεύσας τὸ χαριτωμένον βιβλιαράκι τοῦ ἀδελφοῦ του, ἠκούσθη λέγων:

— Ἀ, μὰ εἰς τὸ ἑξῆς κ' ἐγὼ θὰ ψηφίζω τὸ ψευδώνυμον ποῦ θὰ βραβεύεται!

*
* *

Ἂν θέλῃς νὰ ἐκδικηθῇς ἀληθῶς τοὺς ἐχθρούς σου, προσπάθει νὰ φαίνεσαι πάντοτε καλλίτερος ἀπὸ αὐτούς.

Φ.

ΣΤΑΣΙΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΙΣ

(ΜΥΘΟΣ)

Τὴν νύκτα, εἰς τὸν ἔρημον κῆπον, ἀντὶ νὰ κοιμηθοῦν ἥσυχα ὅπως πάντοτε, ἠγρύπνουν ἐξημμένοι καὶ παραπονούμενοι.

—Ναί, ἐφώναζε τὸ ρόδον μανιῶδες· οἱ ἄνδρες εἶνε πολὺ μοχθηροί. Δὲν τολμῶ νὰνοίξω τὰ ὡραῖά μου πέταλα, καὶ χράπ! ἀμέσως ἕνα κακὸ ψαλλίδι μὲ ἀποχωρίζει ἀπὸ τὸ στέλεχός μου, καὶ μὲ στέλλουν νὰ μαρανθῶ δεμένον, ὡς νὰ ἤμουν κατάδικος, μὲ τὴν κλωστὴν τῆς ἀνθοδέσμης!

—Καὶ μήπως εἶνε καλλίτεραι αἱ γυναῖκες; ἔλεγε τὸ ταπεινὸν ἴον, ἀνακύπτον ἀπὸ τὸ φύλλωμά του μὲ τόλμην· αὐταὶ εἶνε ποῦ χρειάζονται αἰωνίως ἄνθη· ἄνθη διὰ τὰ στήθη των, ἄνθη διὰ τὰς κεφαλάς των, ἄνθη διὰ τὰς χεῖράς των, ἄνθη διὰ τὰς αἰθούσας των . . .

—Ἂν δὲν ὑπῆρχον γυναῖκες, διέκοψεν ἐπιδοκιμάζων ὁ ὑάκινθος, οἱ ἄνδρες δὲν θὰ μας ἐθέριζαν μὲ τόσην ἀσπλαγχνίαν.

— Ὦ, οἱ ἄνδρες! αὐτοὶ προτιμοῦν τὴν ἐλεεινὴν μυρωδιὰν τοῦ καπνοῦ, ἀπὸ τὸ ἄρωμα τοῦ καλλιτέρου ἄνθους, εἶπεν ὁ ἴασμος. Εἶνε τόσον ἀκαλαίσθητοι!

— Ἀφῆστέ τους νὰ χαθοῦν! ἀνέκραξε τότε ἐκ τοῦ νυκτερινοῦ του ἀσύλου εἷς δυστυχὴς φασιανός, ὡς ἐκ θαύματος σωθεὶς ἀπὸ τὰ σφαιρίδια τῶν κυνηγῶν· μήπως αὐτοὶ δὲν ἐσκότωσαν καὶ δὲν ἔφαγαν ὅλην μου τὴν οἰκογένειαν;

—Ἐκδίκησις! ἠκούσθησαν τότε φωναὶ ὀργίλαι, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ κήπου. Ἐκδίκησις! Πρέπει νὰ ἐπαναστατήσωμεν καὶ νὰ ἐξοντώσωμεν τοὺς τυράννους μας. Κάτω οἱ ἄνθρωποι! Θάνατος εἰς τοὺς ἀνθρώπους!

—Ἐγώ, ἀπήντησε δειλῶς ἐν στρουθίον, δὲν θέλω νὰ βλάψω τὴν μικρὰν Μαρίαν. Εἶνε τόσον καλή! Ὅλον τὸν χειμῶνα, ὅτε ἡ γῆ ἦτο παγωμένη καὶ δὲν εὑρίσκαμεν τίποτε νὰ φάγωμεν, αὐτὴ μᾶς ἔρριπτε ψυχία ἄρτου καὶ μας ἔσωσεν ἀπὸ τὸν θάνατον. Ὄχι! ἂν κάμετε στάσιν, ἐγὼ χάριν αὐτῆς θὰ κάμω ἀντίστασιν!

— Ναί, ναί! ἐφώνησαν τότε πολλὰ ἄνθη μαζί. Τὸ θέρος, ὅτε ἡ ξηρασία μᾶς εἶχεν ὡς νεκρά, ἡ Μαρία μὲ τὸ ποτι-

στῆριόν της μᾶς ἐδρόσιζε καί μας ἐζωογόνει.

—Ἔπειτα προσέθεσεν εἰς κόνικλος, ἡ Μαρία δὲν πηγαίνει εἰς τὸ κυνηγί. Μίαν ἡμέραν ποῦ ὁ πατέρας της—ἐκεῖνος ὁ κακός, τὸν ξεύρετε! — μ' ἐπλήγωσεν εἰς τὸ πόδι, ἡ Μαρία ἔκλαυσε καί τον παρεκάλεσε νά με ἀφήση νὰ ζήσω... Ἂν τώρα σκοτώσωμεν τοὺς γονεῖς της, τοὺς συγγενεῖς της καὶ τοὺς φίλους της, θὰ λυπηθῇ πολύ, καὶ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ λυπηθῇ μία τόσον καλὴ κόρη!

— Φθάνει! ἀρκετὰ εἴπατε διὰ τὴν Μαρίαν σας! ἀνέκραξεν ἕνας γέρων λαγός, πολὺ ἀχάριστος. Ζήτω ἡ ἐπανάστασις! Θάνατος εἰς τοὺς τυράννους μας!

—Ὄχι! ὄχι! ζητῶ χάριν ὑπερ τῆς ἀνθρωπότητος ἐξ αἰτίας τῆς καλῆς αὐτῆς κόρης! ἀνέκραξεν ὁ κόνικλος, ὁ ὁποῖος ἔγεινεν ἀμέσως ρήτωρ καὶ ἤρχισε νὰ δημηγορῇ, ὄρθιος ἐπὶ τῶν ὀπισθίων του ποδῶν καὶ κινῶν τοὺς ἐμπροσθίους μὲ ζωηρότητα ἀκατανίκητον.

Ἡ εὐγλωττία εἶνε πάντοτε τόσον ἀποτελεσματική! Ἠκούσθησαν ἀκόμη ὀλίγα παράπονα ἐδῶ κ' ἐκεῖ... Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον κατεσιγάσθησαν καὶ ὅλοι εἰς τὸν κῆπον ἐκοιμῶντο ὑπὸ τὰς ἀργυρᾶς ἀκτῖνας τῆς σελήνης. Ἡ ἐπανάστασις ἐματαιώθη.

Δόξα εἰς τὰς ἀγαθὰς ψυχάς! Δόξα εἰς τὰς μικρὰς Μαρίας! Εἷς καλὸς ἄνθρωπος σώζει χιλίους κακούς...

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Καρδίαν Καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου...

Ὁ ὀκνηρὸς τρώγει εἰς βάρος τοῦ φιλοπόνου, ὅπως ὁ κηφὴν τὸ μέλι τῆς Ἐργατικῆς Μελίσσης.

Πολὺ ἐνάρετος, μὰ τὴν ἀλήθειαν, αὐτὸς ὁ Τζι-Τζι-Μπούμ-Μπούμ, ὁ βασιλεὺς τῶν Ὀνουλουλού! Δὲν ἐπέτρεπεν εἰς τοὺς ὑπηκόους του νὰ τρώγουν παρὰ μόνον τοὺς αἰχμαλώτους καὶ τοὺς νεκροὺς τοῦ πολέμου.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ κάμνει σήμερον ἔκκλησιν πρὸς τοὺς συνδρομητάς της, διὰ νέον ξεσπάθωμα.

Ἁπλῆ σύγκρισις τῶν ἐφετεινῶν φυλλαδίων πρὸς τὰ περυσινά, δύναται νὰ σας πείσῃ περὶ τῶν ἀγαθῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ πρώτου ξεσπαθώματος, τοῦ προκηρυχθέντος κατὰ τὸν παρελθόντα Νοέμβριον. Ἡ βελτίωσις τοῦ χάρτου καὶ τῶν εἰκόνων, ἡ θαυμαστὴ ποικιλία τῆς ὕλης, ἡ ζωηρότης τῶν Διαγωνισμῶν καὶ τῆς Ἀλληλογραφίας, αἱ τόσον ὡραῖαι καὶ ἑλκυστικαὶ καινοτομίαι, — ὅλ' αὐτὰ ὀφείλονται ἀποκλειστικῶς εἰς σᾶς, εἰς τὸ ξεσπάθωμά σας, εἰς τὴν αὔξησιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν φίλων μας, ἡ ὁποία καὶ ὑλικῶς καὶ ἠθικῶς προάγει ἓν περιοδικόν. Καὶ ἡ Διάπλασις οὐδένα θὰ εἶχε λόγον νὰ μὴ εἶνε ἐνθουσιασμένη μὲ τὰ ποτελέσματα τοῦ πρώτου ξεσπαθώματος, ἂν τὰ τελευταῖα πολιτικὰ γεγονότα, αὐτὴ ἡ ἀνώμαλος καὶ ὀδυνηρὰ κατάστασις τῆς πατρίδος, δὲν ἐπήρχετο σήμερον νὰ ἐκμηδενίσῃ τὸ ἐκ τῶν ἐνεργειῶν τῶν φίλων μας προστεθὲν ἀγαθόν.

Πολλοί, πλεῖστοι καὶ ἐκ τῶν παλαιῶν καὶ ἐκ τῶν νέων συνδρομητῶν μας ἐτέθησαν, οὕτως εἰπεῖν, ἐκτὸς μάχης. Εἰς ὅλην τὴν Θεσσαλίαν, Διάπλασις δὲν πηγαίνει πλέον· ἀπὸ πολλὰ μέρη τῆς Ἠπείρου καὶ τῆς Μακεδονίας, καθὼς καὶ ἀπό τινα τῆς Θράκης, τὰ φύλλα μᾶς ἐπεστράφησαν ὡς ἀπηγορευμένα. Οὕτως ἀπωλέσαμεν διαμιᾶς ὑπὲρ τοὺς χιλίους συνδρομητάς, μὲ τοὺς ὁποίους δὲν εὑρισκόμεθα πλέον εἰς οὐδεμίαν ἐπικοινωνίαν. Καὶ ἂν συλλογισθῆτε ὅτι πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἔμεναν εἰς μέρη, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν ἠδύναντο νὰ στείλουν ἀπ' εὐθείας τὴν συνδρομήν των, ὅτι τὴν ἐπλήρωναν ἐκεῖ εἰς πράκτορας καὶ εἰς ἀνταποκριτάς, οἱ ὁποῖοι ὡς ἐκ τῶν περιστάσεων οὔτε λεπτὸν ἠδυνήθησαν νὰ μας ἐμβάσουν, θὰ κρίνετε ἀσφαλῶς περὶ τοῦ μεγέθους τῆς ζημίας. Πρέπει δὲ νὰ γαπᾶται πολύ, πάρα πολὺ ἡ Διάπλασις, ἀφ' οὗ μεθ' ὅλας αὐτὰς τὰς ἀνωμαλίας, εὗρε πάλιν τὰ μέσα νὰ ἐκδίδεται μέχρι σήμερον τόσον τακτικὴ καὶ τόσον ἐπιμελημένη.

Καὶ εἰς τὴν ἔνθερμον αὐτὴν καὶ ἀληθῶς ἀνεξάντλητον ἀγάπην στηριζομένη, ζητεῖ σήμερον νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ ἀπωλεσθέν, νὰ ντικαταστήσῃ τοὺς ἐκτὸς μάχης τεθέντας συνδρομητάς της, διὰ τῆς ἐφεδρείας...νέου ξεσπαθώματος.

Διὰ τοῦτο οἱ φίλοι μας θὰ εὕρουν ἐντὸς τοῦ φυλλαδίου τούτου ἀπὸ δύο-τρεῖς ἀγγελίας. Ἂς ἐνεργήσουν, ἂς φροντίσουν, ἂς ξεσπαθώσουν καὶ πάλιν. Τὸ καλόν, τὸ ὁποῖον θὰ κάμουν, αὐτοὶ πάλιν θὰ το αἰσθανθοῦν, αὐτοὶ θὰ το ἀπολαύσουν, ἀφ' οὗ ὡς ἀποτέλεσμα θὰ ἔχῃ τὴν στήριξιν καὶ τὴν βελτίωσιν τῆς Διαπλάσεώς των. Ἂς την συστήσουν καὶ εἰς ἄλλους των φίλους, οἱ ὁποῖοι δὲν την γνωρίζουν, καὶ ἂς προσπαθήσουν νὰ τους ἐγγράψουν συνδρομητάς. Ὅπου ἂν στραφοῦν, θὰ εὕρουν παιδία πρόθυμα νὰ ποκτήσουν μίαν τόσῳ καλὴν φίλην· αὐτὸ τὸ γνωρίζουν κάλλιστα ἐκ πείρας. Δὲν ἠμποροῦν μόνοι των; ἂς ἐπικαλεσθοῦν τὴν βοήθειαν τῶν γονέων των καὶ τῶν συγγενῶν των, οἱ ὁποῖοι ἀγαποῦν ὡς αὐτοὶ τὴν Διάπλασιν καὶ δύνανται νὰ τοις ὑποδείξουν οἰκογενείας πρὸς ἐγγραφήν, εἴτε εἰς τὰς πόλεις, εἰς τὰς ὁποίας μένουν, εἴτε καὶ εἰς ἄλλας πόλεις ἀκόμη. Ἐπὶ τέλους, καὶ τοῦτο ἂν τοις φαίνεται δύσκολον, ὑπάρχουν πλούσιοι καὶ φιλόκαλοι γονεῖς, οἱ ὁποῖοι δύνανται νὰ στείλουν ἀκόμη μίαν συνδρομήν, διὰ νὰ στέλλεται ἓν φύλλον τῆς Διαπλάσεως πρὸς τινὰ συγγενῆ των ὡς δῶρον, ἢ πρὸς παιδίον ἄπορον κατ' ἐκλογήν των. Ὦ, ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι ξεσπαθώματος, ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ κανεὶς τὸν ἐνθουσιασμὸν ὑπὲρ τοῦ καλοῦ καὶ νὰ θέλῃ νὰ τον φανερώσῃ ἐμπράκτως.

Καὶ μία τελευταία ὑπόμνησις: Ἡ συνδρομὴ τῶν νέων συνδρομητῶν ἠμπορεῖ νὰ ρχίζῃ ἀπὸ τὸν παρελθόντα Ἰανουάριον, ὁπότε θὰ τοις σταλοῦν ὅλα τὰ ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἔτους ἐκδοθέντα φύλλα. Τοῦτο εἶνε προτιμώτερον, διότι θὰ ἔχουν ὁλόκληρον τὸν θαυμάσιον αὐτὸν «Ἀκόλουθον τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος.» Ἀλλ' εἰμπορεῖ ἐπίσης νὰ ρχίζῃ καὶ ἀπὸ τὴν δευτέραν ἑξαμηνίαν, ὅτε, μετὰ τὴν «Ἀσπρούλαν» θὰ δημοσιεύσωμεν καὶ τρίτον αὐτοτελὲς μυθιστόρημα εἰκονογραφημένον, ἐκτάκτως ἐνδιαφέρον, διασκεδαστικὸν καὶ διδακτικώτατον.

Ἐμπρὸς λοιπόν, ἀγαπητοί μου φίλοι, λάβετε τὰς ἀγγελίας καὶ ξεσπαθώσατε. Ἰδοὺ περίστασις διὰ νὰ ἴδωμεν ἡμεῖς καὶ διὰ νὰ μάθουν καὶ οἱ ἄλλοι, ποῖος ἀγαπᾷ περισσότερον καὶ ἀληθέστερον τὴν Διάπλασίν του, ποῖος θὰ κινήσῃ τὴν χεῖρά του καὶ θὰ την βοηθήσῃ ἀποτελεσματικῶς ἐν τῇ δυσχερείᾳ της. Μὴ λησμονῆτε ὅτι τὰ ποτελέσματα τοῦ ξεσπαθώματος δημοσιεύονται.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΟ ΒΡΑΒΥΘΕΝ ΔΙΚΗΓΗΜΑ ΤΟΥ 51ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

— Τί χαρά! σήμερον εἶνε Κυριακὴ καὶ δὲν ἔχομε Σχολεῖο! τί χαρά! Θὰ παίξωμε, θὰ διασκεδάσωμε... ἔ, μαμμά;

Καὶ τὰ τρία παιδάκια, — τρία ἀδελφάκια, ὁ Γιάγκος, ὁ Νίκος καὶ ἡ Φιφή, — ἐχόρευαν σὰν τρελὰ ἀπὸ τὴν χαράν των.

— Ναί, ναί, θὰ παίξετε, θὰ διασκεδάσετε· ἀλλὰ φρόνιμα, νὰ μὴν κάμετε ἀνησυχίες· ἀκοῦτε;

— Βέβαια, μαμμά, πῶς γίνεται νὰ κάμωμεν ἀνησυχίες, (τί λόγος!) θὰ πάρωμε τὰ παιγνίδιά μας καὶ θὰ κατέβωμεν εἰς τὸν κῆπον· μᾶς ἀφίνεις;

— Ὄχι· καλλίτερα νὰ παίξετε μέσα· εἰς τὸν κῆπον εἶνε ὑγρασία!

«Κύταξε ἐκεῖ πῶς κάθεται ἡ Ἀραπίτσα!»

— Ναί, μαμμά!

Καὶ τὰ παιδάκια ἔτρεξαν εἰς τὸ δωμάτιόν των καὶ ἤρχισαν νὰ σκέπτωνται τί νὰ παίξουν.

— Παίζομε τὸ κυνηγητό; Τί λέτε;

— Ὄχι· θὰ κάμωμεν τὸ σπίτι ἄνω-κάτω.

«Δένει τὴν κλωστήνεἰς τὴν οὐρὰν τῆς Ἀραπίτσας.»

— Τότε τὸ κρυφτό, ἔ;

— Ὄχι, δὲν θέλω, λέγει ἡ Φιφή. Ἐγὼ θὰ παίξω μὲ τὸ κουνελάκι μου καὶ σεῖς πιὰ κάμετε ὅ,τι θέλετε.

— Καλὰ λοιπόν, εἶπε τότε ὁ Νίκος· ἐγὼ πέρνω τὸ μπαλόνι μου.

Καὶ ἤρχισαν νὰ παίξουν.

— Οὔφ! τί στενοχωρία ποῦ εἶνε ἐδῶ! λέγει μετ' ὀλίγον ὁ Νίκος· τὸ μπαλόνι μου δὲν ἔχει καθόλου τόπον νὰ πετάξῃ· δὲν πηγαίνομεν εἰς τὴν σάλαν;

— Ναί, καλὰ λές, πᾶμε!

Καὶ εἰς τὴν στιγμὴν εὑρίσκονται εἰς τὴν σάλαν.

— Μπᾶ! γιὰ κύτταξε ἐκεῖ πῶς κάθεται ἡ Ἀραπίτσα! Φαίνεται πώς της ἀρέσουν πολὺ τὰ λουλούδια... Ρτὰ νὰ ἰδοῦμε ὅμως, τῆς ἀρέσουν καὶ τὰ παιγνίδια;— λεγει ὁ Γιάγκος, ὁ μεγαλήτερος. Καὶ χωρὶς νὰ δώσῃ καιρὸν εἰς τὸν Νίκον νὰπαντήσῃ, ἁρπάζει ἀπὸ τὰ χέρια του τὸ μπαλόνι καὶ δένει τὴν κλωστὴν εἰς τὴν οὐρὰν τῆς Ἀραπίτσας, — τί ἔξυπνος!..—ἐν ᾧ ὁ Νίκος καὶ ἡ Φιφὴ μένουν ἔκπληκτοι, μὲ τὸ στόμ' ἀνοικτόν, θαυμάζοντες ἴσως τὴν ἐφευρετικότητα τοῦ ἀδελφοῦ των.

«Τρέχει εἰς ὅλον τὸ δωμάτιον σὰν τρελή.»

— Σώπα, Φιφή, καὶ νὰ ἰδῆς τί γέλια ἔχομε νὰ κάμωμε, λέγει ὁ Νίκος.

«Καὶ ἐνῶ τρέχει, παρασύρει τὰ πάντα.»

Ἀλλὰ ἡ Ἀραπίτσα δὲν το νοστιμεύεται καθόλου αὐτὸ τὸ παιγνίδι! κυττάξετε! αἱ τρίχες της ἀνασηκόνονται καὶ ἡ οὐρά της ἡ δυστυχισμένη φουντόνει τόσῃ! Πηδᾷ κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ τρέχει εἰς ὅλον τὸ δωμάτιον σὰν τρελή, ἀνάμεσ' ἀπὸ καρέκλες, ἀπὸ τραπέζια, ἀπὸ καναπέδες, ἀγριευμένη καὶ φοβερή, σύρουσα ἀπὸ πίσω της τὸ μπαλόνι. Καὶ τὰ παιδιά, ποῦ εἰς τὴν ἀρχὴν ἐγελοῦσαν, τώρα ἀρχίζουν νὰ τρομάζουν....

Ἡ θύρα εἶνε κλειστή· ἡ Ἀραπίτσα δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐξέλθῃ. Καὶ ἐνῶ τρέχει, παρασύρει τὰ πάντα, τραπεζάκια, ἑταζέρες, ὅλα τὰ ἐλαφρὰ ἔπιπλα τῆς σάλας, μὲ τὰ κομψοτεχνήματα ποῦ ἔχουν ἐπάνω.

«Συγχρόνως κόπτεται καὶ ἡ κλωστή.»

Καὶ νά, μιὰ ἑταζέρα ὁλόκληρη μ' ἕνα σωρὸ πράγματα, πίπτει καὶ κτυπᾷ τὴν Φιφὴν εἰς τὸ κεφάλι μὲ τόσην δύναμιν, πού την ρίπτει κάτω τὴν καϊμένην! Συγχρόνως τὸ μπαλόνι, πιάνεται εἰς μίαν καρέκλαν, ζουλιέται, καὶ πάφ! σπάζει μὲ κρότον δυνατόν. Συγχρόνως κόπτεται καὶ ἡ κλωστή. Μπούμ! μπούμ! πατατράκ!.. Τώρα πίπτει ὅλον τὸ τραπέζι μὲ τὸ ἀνθοδοχεῖον, καὶ μαζὶ μὲ αὐτό, μέσα εἰς τὴν ἀνεμοζάλην πίπτουν ὁ Νίκος καὶ ὁ Γιάγκος.

«Εὗρε καταφύγιον κάτω ἀπὸ μίαν καρέκλαν.»

Ἀλλ' ἡ Ἀραπίτσα ἐλυτρώθη πλέον ἀπὸ τὸν διάβολον πού της ἔπερνε καὶ της ἐσήκονε τὴν οὐρὰν καὶ εὗρε καταφύγιον κάτω ἀπὸ μίαν καρέκλαν που εἶχεν ἀπομείνῃ ὀρθία.

Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ καμαρόνει τοὺς χαριτωμένους μικρούς της κυρίους, ἐξηπλωμένους ἐπάνω εἰς ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐρείπια, τὰ σπασμένα παιγνίδια, τὰ σκορπισμένα ἄνθη, τὰ χυμένα νερά. Καὶ συλλογίζεται βέβαια τί θὰ 'πῇ ἡ καϊμένη ἡ μαμμά των, τώρα ποῦ θὰ ἔμβῃ μέσα καὶ θὰ τους ἰδῇ. Ἄ, πολὺ φρόνιμα ἔπαιξαν, μὰ τὴν ἀλήθεια! Τί λόγος! Μόνον που ἔκαμαν τὸ σπίτι ἄνω-κάτω.

ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ
ἐτῶν 15.

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΑΔΑΣ]

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 173)

Τότε μ' ἐπῆρε ἡ κακὴ ἐκείνη γυναῖκα καὶ μ' ἔδεσε μέσα εἰς τὸ ἀμάξι. Κατόπι μοῦ ἔβγαλε τὸν ὡραῖόν μου λαιμοδέτην καὶ τὸν ἐφόρεσεν εἰς τὸν ἄσχημον λαιμόν της. Ἔπειτα ἔφεραν κοντά μου ἐκείνην τὴν γίδα μὲ τὰ δύο κεφάλια καὶ τὴν ἔδεσαν ἐπίσης. Καὶ ἀφ' οὗ ἔκαμαν ὅλ' αὐτά, ἐπῆραν καὶ οἱ δύο τὰ δισάκκια των καὶ ἔφυγαν, ὁ Τσῖκος ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, καὶ ἡ μητέρα του ἀπὸ τὸ ἄλλο.

«Ἤμουν ἀπελπισμένη, διότι εἶχα ἐνοήσῃ ἀμέσως ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τους φύγω. Ἡ παράξενη ἐκείνη γίδα, ἡ ὁποία εἶχε φαίνεται ἀγαθὴ ψυχή, μολονότι εἶχε δύο κεφάλια, ἐπροσπάθησε νὰ με παρηγορήσῃ. Μοῦ ἔλεγεν ὅτι οἱ νέοι μου κύριοι δὲν ἦσαν κακοί· ὅτι ἀνῆκον εἰς ἕνα μεγάλον θίασον βοημῶν, ἢ μὲ ἄλλους λόγους ἀτσιγγάνων, ὅτι ἐπήγαιναν πότε ὅλοι μαζὶ καὶ πότε χωριστά, εἰς τὰ πανηγύρια τῶν χωρίων· ὅτι χωρὶς ἄλλο θὰ μ' ἐξέθεταν καὶ μένα ὡς περίεργον φαινόμενον καὶ ὅτι ἦτο πάρα πολὺ εὐχάριστον νὰκούῃ κανεὶς τὸ πλῆθος νὰ φωνάζῃ: «Ὤ, τί ὡραία γίδα! τί περίεργη! ποτέ μου δὲν εἶδα τέτοιο πρᾶγμα!» ὅτι δὲν ἔπρεπε βέβαια νὰ ἐλπίζω ὅτι θὰ μ' ἐθαύμαζαν ἴσια μ' ἐκείνην, διότι ἐγὼ εἶχα ἕνα κεφάλι· ἀλλ' ἐντοσούτῳ εἶχα κ' ἐγὼ τὰ χρυσᾶ μου κέρατα, καὶ αὐτὸ δὲν ἦτο μικρὸ πρᾶγμα!

«Ἐνῷ ἡ δικέφαλη γίδα ὡμιλοῦσεν, ἤκουσα πλησίον εἰς τὸ ἀμάξι ἕνα «Γαῦ! γαῦ! γαῦ!» πολὺ γνωστόν μου. Ἦτο ὁ καϊμένος ὁ Πιστὸς καὶ μ' ἐρωτοῦσε:

«— Ἐδῶ εἶσαι, Ἀσπρούλα;

«— Μπέεεεε! ἀπεκρίθηκα· δηλαδή, ναί, ἐδῶ εἶμαι!

«Ἀμέσως τότε ὁ μικρός μου φίλος ἐπήδησε μέσα εἰς τὸ ἀμάξι.

— Φύγε ἀπ' ἐδῶ, Πιστέ! τῷ εἶπα· φύγε ἀπ' ἐδῶ γρήγορα! Νά, δὲν βλέπεις ποῦ μ' ἔχουν δεμένη; Ἂν μείνῃς, θά σε δέσουν καὶ σένα. Διατὶ ἐξαναγύρισες;

«— Διότι εἶσαι φίλη μου, Ἀσπρούλα· καὶ ὁ καλὸς σκύλος δὲν ἀφίνει ποτὲ τοὺς φίλους του εἰς τὴν δυστυχίαν των.»

Ὁ καλός μου Πιστὸς δέν μου εἶπε, καθὼς ἐπερίμενα, ὅτι ἐγὼ πταίω καὶ ὅτι ἐκεῖνος καλὰ μου εἶπε νὰ μὴ πλησιάσω καθόλου τοὺς σαλτιμπάγκους. Ἀπεναντίας, ὅταν ἐγὼ τοῦ εἶπα:

«—Ἀχ! Πιστέ! διατὶ νὰ μή σ' ἀκούσω;

«— Μὰ δὲν ἠμπορεῖς νά τα ἠξεύρῃς ὅλα, Ἀσπρούλα μου! ἀπεκρίθη. Ἔπειτα ἡ γίδα μὲ τὰ δύο κεφάλια εἶνε τόσῳ περίεργη! Ἴσως, ἂν ἀπαντοῦσα κανένα σκύλο μὲ δύο κεφάλια, κ' ἐγὼ ἀκόμη θὰ ἐπλησίαζα!»

«Τί καλὸ σκυλάκι αὐτὸς ὁ Πιστός! Διὰ πρώτην φορὰν ἔβλεπα ὅτι ἦτο πολὺ καλλίτερος ἀπὸ ἐμέ!

«Κατόπι μοῦ εἶπε:

«— Φεύγω, Ἀσπρούλα, ἀλλὰ δέν σε ἐγκαταλείπω. Ἐπιστρέφω εἰς τὴν Βιέννην, εἰς τὸ σπίτι. Θὰ προσπαθήσω νὰ κάμω τοὺς ὑπηρέτας νὰ ἐννοήσουν ὅτι πρέπει νὰ ἔλθουν νά σε πάρουν. Θά τους φέρω ἐδῶ καὶ νὰ εἶσαι ἡσύχη! θά σε ἐλευθερώσωμεν!»

«Μ' ἐφίλησε καὶ ἔφυγεν. Ἦτο καιρός, διότι ὕστερ' ἀπὸ λίγον ἐπέστρεψεν ὁ Τσῖκος καὶ ἡ μητέρα του. Ἔφεραν τὰ δισάκκια των γεμάτα. ἡ δὲ γυναῖκα εἶχε καὶ ἕνα δεμάτι χόρτον εἰς τὴν ποδιάν της. Τὸ ἔβγαλε καί μάς το ἔρριψεν ἐκεῖ ἐμπρός μας. Ἡ δικέφαλη γίδα ἤρχισεν ἀμέσως νὰ τρώγῃ κοντά της ἕκαμα κ' ἐγὼ τὸ ἴδιον, διότι ἡ ὑπόσχεσις τοῦ Πιστοῦ καὶ ἡ ἐλπὶς τῆς σωτηρίας μ' ἔκαμαν φαιδραν καί μου ἔδιδαν ὄρεξιν.

«Ἀφ' οὗ ἐχόρτασε καλὰ ἡ νέα μου σύντροφος, ἔκλεισεν ὅλα της τὰ μάτια καὶ ἤρχισε νὰ ρογχαλίζῃ. Μετ' ὀλίγον ὁ γάϊδαρος ἐζεύχθη καὶ τὸ ἀμάξι ἐξεκίνησε· καθὼς ἐπήγαινεν ἀργὰ ἀργά, μ' ἐνανούριζε γλυκά, ἔκλεισα τὰ ματια μου καὶ γρήγορα ἀπεκοιμήθηκα.

«Δὲν ἠξεύρω πόσον διήρκεσεν ὁ ὕπνος μου. Ὅταν ἐξύπνησα, ὁ ἥλιος ἐπλησίαζε νὰ δύσῃ. Εἶδα τότε τὴν δικέφαλην γίδαν νά με κυττάζῃ μὲ τὰ τέσσαρα μάτια της, σὰν νά μ' ἐλυπεῖτο καὶ συγχρόνως σὰν νά μ' ἐφθονοῦσε. Βέβαια θά μ' ἐλυπεῖτο διότι εἶχα ἕνα μόνον κεφάλι· ἀλλὰ θὰ ἐσκέπτετο συγχρόνως ὅτι τὰ χρυσᾶ κέρατα δὲν ἐταίριαζαν εἰς τὸ μονάκριβό μου κεφάλι, καὶ ὅτι καλλίτερα πολὺ θὰ ἐστόλιζαν τὰ δύο της μέτωπα...

«Τὸ ἀμάξι ἐστάθη· ἡ γυναῖκα ἀράδιαζεν ἐπάνω εἰς τὰ γόνατά της κάτι παληόχαρτα λερωμένα.

— «Μητέρα, ἐφώναξεν ἀπέξω τὸ μελαγχροινὸ παιδί· νά, ἔρχονται ἄνθρωποι ποῦ θέλουν νά τους ἴδῃς τὴν τύχη τους! Κρύψε τὲς γίδες!»

«Ἀμέσως τότε ἡ ἀτσιγγάνα ἐσκέπασε μ' ἕνα σάκκον τὰ δυὸ κεφάλια τοῦ τέρατος καὶ μ' ἕνα ἄλλο τὰ χρυσᾶ κέρατά μου. Ἐνόησα ὅτι δὲν ἤθελε νά μας ἰδοῦν δωρεάν.

«Ἄνθρωποι πολλοὶ καὶ ποικίλοι ἐμβῆκαν τότε εἰς τὸ ἀμάξι, οἱ μὲν κατόπι τῶν δέ. Δέν τους ἔβλεπα, ἀλλ' ἀπὸ τὴν φωνὴν των ἐνοοῦσα ὅτι ἦσαν καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες, καὶ νέοι καὶ γέροι. Ἡ δὲ ἀτσιγγάνα εἰς τὴν μίαν ἔλεγεν ὅτι θὰ ὑπανδρεύτο πρὶν τελειώσῃ ὁ χρόνος· εἰς τὴν ἄλλην ὅτι θὰ εὕρισκε χωρὶς ἄλλο τὰ χρήματά που εἶχε χάσῃ· εἰς τοῦτον ἐδῶ ὅτι θὰ ἔκαμνε γρήγορα ἕνα πολὺ καλὸν καὶ ἐπικερδὲς ταξεῖδι· εἰς ἐκεῖνον-ἐκεῖ, ὅτι θὰ ἐλάμβανε μίαν πολὺ μεγάλην κληρονομίαν καὶ εἰς τὸν ἄλλον ἐπὶ τέλους ὅτι θὰ ἐκέρδιζε τὸν πρῶτον ἀριθμὸν τοῦ λαχείου. Καὶ ὅλοι ἔφευγαν γελῶντες καὶ κατευχαριστημένοι, ἐν ᾧ τὰ ἀργυρᾶ νομίσματα ἔπιπτον ὡς βροχὴ εἰς τὸν χάλκινον δίσκον τῆς ἀτσιγγάνας. Ἂν οἱ ἄλλοι θὰ ἔκαμνον τὴν τύχην των ἀργότερα, αὐτὴ ὅμως τὴν ἔκαμνεν ἀπὸ τώρα!...

«Ἐγὼ ἐκόντευα νὰ σκάσω μέσα εἰς τὸν σάκκον καὶ δὲν ἔβλεπα τὴν ὥραν πότε νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία. Ἀλλ' ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἔρχωνται ὁλονὲν ἄνθρωποι... ὤ, πῶς ὑπέφερα! Ἐπὶ τέλους δὲν ἤρχοντο πλέον ἄλλοι. Τότε ἦλθεν ὁ Τσῖκος καὶ μας ἐλύτρωσεν ἀπὸ τοὺς σάκκους.

«Ἦτο πλέον νύκτα. Τὸ ἀμάξι ἐξεκίνησε πάλιν μὲ τὸ βραδύ του βῆμα. Ἡ δικέφαλη γίδα καὶ ἐγὼ τὸ ἐρρίξαμεν εἰς τὸν ὕπνον.

[Ἕπεται συνέχεια].

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς *Βέρθας Βαδιέ*.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΖΩΟΛΟΓΙΑ

Η ΜΕΛΙΣΣΑ

Εἰς τὴν ἐξοχὴ ἐκεῖ
ποῦ μυρίζει τὸ θυμάρι
καὶ τἀνδόνι τὸ γλυκὺ
ψάλλει μὲ περίσσια χάρι,

Βλέπω μέλισσες πολλὲς
μὲ τὰ τέσσερα πτερά τους
νὰ πετοῦνε σὰν καλὲς
ἀδελφοῦλες μὲ χαρά τους.

Καὶ νὰ κάθηνται ἁσιλὰ
καὶ μὲ προσοχὴ μεγάλη
'ς τὰ λουλούδια τἀπαλά.
μὴ τους βλάψουνε τὰ κάλλη!

Τότε ἁπλώνοντας λεπτὴ
σὰν βελόνη, προβοσκίδα
κάθε μέλισσα ζητεῖ
νὰ ροφήσῃ μιὰ ρανίδα...

Μιὰ σταλαγματιὰ γλυκειὰ
'ς τὴν καρδιά του τἄνθος π' ἔχει...
καὶ κατόπιν βιαστικιὰ
μὲ τὲς ἀδελφές της τρέχει...

Τρέχουν ὅλες ζωηρὲς
μὲ βοὴ καὶ μὲ χαρὲς
—πρὶν ἡ νύχτα τὲς προφθάσῃ
κ' ἡ μητέρα των τὲς χάσῃ —

Σ τὴν κυψέλη των ἐκεῖ
τὸν ἰδρῶτά των νὰ στάξουν,
μιὰ κηρήθρα τεχνικὴ
κι' ὁλοστρόγγυλη νὰ φτιάξουν

Μὲ πολύγωνες ὀπές...
κ' ἐκεῖ μέσα χαρωπὲς
τὸ ἀνθόνερο νὰ βάνουν,
μέλι καὶ κηρὶ νὰ κάνουν!

Τέτοιο ἔντομο ζηλεύει
κάθε ἄνθρωπος 'ς τὴ γῆ,
ποῦ ὁλήμερα δουλεύει
κι' ὁ Θεός το εὐλογεῖ!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΠΡΟΣ ΤΙΜΗΝ ΤΩΝ ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ

Ἡ διεύθυνσις τῆς *Ἑστίας* ἔλαβε τὴν πρωτοβουλίαν, ὅπως ἱδρυθῇ διὰ πανελληνίου ἐράνου παρὰ τὴν ἄνοδον τῆς Ἀκροπόλεως στήλη μαρμαρίνη εἰς μνήμην καὶ τιμὴν τῶν ὑπὲρ ἡμῶν ἀγωνισθέντων καὶ πεσόντων Φιλελλήνων.

Πόσον ἡ ἰδέα αὕτη εἶνε εὐγενὴς καὶ ἀξία ἐνθαρρύνσεως, δὲν ἔχομεν ἀνάγκην νὰ εἴπωμεν πρὸς τοὺς ἐνθουσιώδεις μας φίλους. Τοὺς εἰδοποιοῦμεν μόνον νὰ στείλουν τὴν δραχμήν των, διότι εἰς αὐτὸν τὸν ἔρανον πρέπει νὰ λάβουν μέρος ὅλοι οἱ Ἕλληνες, μεγάλοι καὶ μικροί.

Χρήματα γίνονται δεκτὰ *μόνον* εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς *Ἑστίας*. Οἱ μὴ ἐπιθυμοῦντες νὰ δημοσιευθῇ τὸ ὄνομα αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον τὰ ἀρχικά των, θέτουσι τὴν ὑπογραφήν των ἐντὸς παρενθέσεως. Ἀνώνυμοι ἢ ὑπὸ ψευδώνυμον εἰσφοραὶ δὲν εἶνε δεκταί, ὡς καὶ αἱ μὴ προερχόμεναι ἐξ Ἑλλήνων.

Ἀπαράδεκτα εἶνε ποσὰ **ἀνώτερα ἢ κατώτερα** τῆς μιᾶς δραχμῆς.

Ὅστε μόνον **1 δραχμὴν** ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ στείλῃ ἕκαστος, ἐντὸς ἐπιστολῆς ὑπογεγραμμένης, καὶ ἀπευθυνομένης ἁπλῶς τὸ Γραφεῖον τῆς *Ἑστίας*, ὁδὸς Νομισματοκοπείου 7, εἰς Ἀθήνας.»

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας. Ὁ Καθηγητὴς εἰσερχόμενος καὶ τρίβων τὰς χεῖρας:

— Ἔ, λοιπόν, παιδιά, ποῦ σταθήκαμε;

— Στὰς Θερμοπύλας, κύριε Καθηγητά!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλυκείας Ἐλπίδος.

* * *

Λιλή.—Δημητράκη, γιατὶ δὲν τρώγεις;

Δημητράκης.—Διὰ νὰ μάθῃ ὁ μπαμπᾶς ἄλλη φορὰ νὰ μή με δέρνῃ!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσκηροποτρέμιτου.

ΔΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Τί κάμνετε, παιδιά μου, εἶσθε καλά;—Μάλιστα, ἀγαπητὴ Διάπλασις, πολὺ καλά. Ἀλλὰ νὰ μας συγχωρήσῃς ἂν δὲν σου γράψωμεν τώρα πολλά, διότι πλησιάζουν αἱ ἐξετάσεις. — Ναί, παιδιά μου, τὸ γνωρίζω· καὶ γνωρίζω ἀκόμη ὅτι μελετᾶτε πολύ, διότι εἰσθε ἐπιμελῆ καὶ φιλότιμα παιδιὰ καὶ θέλετε νὰ ἱκανοποιήσετε τοὺς γονεῖς σας, τοὺς φίλους σας καὶ ἐμέ. Ὤ, πόσον θὰ ἐπερηφανευθῶ ὅταν μετ' ὀλίγον θἀκούσω ὅτι ἠρίστευσαν καὶ διέπρεψαν εἰς τὰς ἐξετάσεις των, ὅλοι οἱ φίλοι μου! Τί χαρά!

Ἡ *Κυανόλευκος Σημαία*, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκλογῆς τῶν ψευδωνύμων μοῦ διηγεῖται τὴν ἑξῆς χαριτωμένην ἀνάμνησιν. Μίαν φορὰν, εἰς τὴν Σύρον, ὁ μικρὸς ἀδελφός της ἦτο ὑποψήφιος Δήμαρχος—εἰς τὸ Σχολεῖον ἐννοεῖται. Οἱ φίλοι του ἔκαμαν διαδήλωσιν καὶ ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ σπίτι, ὅτε ὁ ἀδελφός της δὲν χάνει καιρὸν, ἐξέρχεται εἰς τὸ μπαλκόνι καὶ ἐκφωνεῖ τὸ ἀκόλουθον λογίδριον: «Παιδιά, ὅσοι μὲ ψηφίσετε, θὰ ἔχετε πάντοτε τὰ Γαλλικὰ καὶ Λατινικὰ θέματα, καθὼς καὶ τὰ προβλήματα τῶν Μαθηματικῶν, ἕτοιμα ἀπὸ ἐμέ· ἐὰν κανεὶς ἀπὸ σᾶς δὲν ἠξεύρῃ μάθημα, ἐγὼ θὰ εἶμαι ἕτοιμος νὰ τοῦ το σφυρίζω· καὶ ὅποιος θέλῃ νὰ δείρῃ κανένα, ἂς με φωνάξῃ καὶ ἂς εἶνε βέβαιος ὅτι ὁ ἀντίπαλός του δὲν θὰ καλοπερᾶσῃ διόλου!» Ἐννοεῖται ὅτι ὕστερ' ἀπὸ τοιοῦτον λόγον, ὁ ἀδελφός της ἐξελέγη Δήμαρχος *παμψηφεί*.

Ἔχεις δίκαιον, *Ἥλιε*. Ὄχι σύ, ἀλλ' ὁ ἀγαπητός μου *Ἀνδρεῖος Ἀργοναύτης*, ἐξέλαβε τὴν φούσκαν διὰ κουτάλαν, εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦ Διηγήματος. Τὰ χειρόγραφά σας ἦσαν μαζί, μαζί, καὶ ἀντὶ νὰ γράψω τὸ ἓν ὄνομα, ἔγραψα τὸ ἄλλο.—Τὸ νέον ψευδώνυμον ἀπαράδεκτον.

Ὕδωρ τῆς Στυγὸς (δεκτόν), εἶμαι βεβαία ὅτι ὅσοι θὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν *Μικρὸν Διαγωνισμόν*, οὐδὲν θὰ προσφύγουν εἰς διδασκάλους ἢ διδασκαλίσσας τῆς Γαλλικῆς, ἀλλὰ θὰ σκεφθοῦν μόνοι των καὶ θἀνταμειφθοῦν κατὰ τοὺς κόπους των».

Συνεφώδη Οὐρανέ, δυστυχῶς εἶνε ἀδύνατον νὰ δεχθῶ τὸ νέον ψευδώνυμον. Νὰ σου ζήσῃ τὸ ἀδελφάκι σου. Νὰ ἰδοῦμεν, θὰ σου ὁμοιάσῃ;

Ἐλπίζω, *ἀγαπητή μου Ἑσπερία Ἄβρα*, ὅτι γρήγορα θὰ λάβῃς καὶ κανὲν βραβεῖον, ἀφ' οὗ ἔχῃς τόσον ζῆλον καὶ εὐφυΐαν. Τότε ἡ «ἐνθύμησις» τὴν ὁποίαν ἐπόθησες θὰ εἶνε ἀνόμη ζωηροτέρα· ἀλήθεια;

Κόντε Ρακανάκη, ἂν ἤθελα τώρα νἀποσπάσω κανὲν μέρος ἐκ τῆς φαιδροτάτης ἐπιστολῆς σου καὶ νὰ διηγηθῶ ἐκείνην τὴν σκηνήν, ἔ, ὅλος ὁ κόσμος δὲν θὰ ἐμάντευε ποῖος εἶσαι; Τσιμουδιά, λοιπόν!

Δωγένη Λαέρτιε, μὲ τὴν Ἀλεξάνδραν Σιμωνοπούλου ἐζήτησες ἀνταλλαγήν, ἀλλ' ὑπὸ τὸ ψευδώνυμόν της, τὸ ὁποῖον ἐλησμόνησε νὰ σημειώσῃ εἰς τὸ τετράδιόν της.

Πώ, πώ! τὸ *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος*, μὲ τὴν *Αὔραν τοῦ Βοσπόρου*, τὰ ἔκαμαν θέλασσα ἀπὸ τὴν χαράν των, ὅταν εἶδαν ὅτι ἐβραβεύθη ἡ *Ἑλληνικὴ Σημαία*, ἕως οὗ ἠναγκάσθη ἡ μήτηρ τοῦ ἑνὸς καὶ ἡ θεία τοῦ ἄλλου, νὰ ἐπέμβῃ εἰς τὸ δωμάτιον καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν τάξιν... Δυνάμει μιᾶς βέργας. Πώ, πώ!

Ὄχι, *Καρχαρία τοῦ Φαλήρου*· τὸ Λεύκωμα τῶν Μ. Μυστικῶν θέ το δώσης σὺ εἰς τὸν Βιβλιοδέτην, νὰ σοῦ το δέσῃ μὲ ὅσην πολυτέλειαν θέλῃς, διὰ νὰ το ἔχῃς καὶ εἰς τὰ γεράματά σου ὡς ἀνάμνησιν τῆς παιδικῆς σου ἡλικίας.

Μαρία Β. Ἠλιάδου, χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν, ἀλλὰ πρέπει νὰ εὕρῃς ἄλλο ψευδώνυμον. Περιμένω.

Μ' ἔκαμες πολὺ εὐτυχῆ, *Ἀφρισμένον Κῦμα*, μὲ τὴν πληροφορίαν σου, ὅτι τόμοι μου σταλέντες εἰς τὸ Νοσοκομεῖον διεσκέδασαν τοὺς τραυματίας καὶ ὅτι αἱ ἰατορίαι μου τοὺς ἤρεσαν τόσον πολύ, ὥστε τὰς διηγοῦνται ἀναμεταξύ των καὶ εἰς τὴν νοσοκόμον των.»

Δέν σε εἶχα λησμονήσῃ, *Οὐράνιον Τόξον*, ἀγαπητόν μου, καὶ ἡ ἐπιστολή σου μ' ἐχαροποίησε πολύ. Σοῦ ἔστειλα ἐκ νέου τὸ 13ον φυλλάδιον. Δυστυχῶς δὲν δύναμαι νὰ σου στείλω τετράδιον διὰ τὸ Λεύκωμά σου· αὐτὴν τὴν ἀξίωσιν θὰ την εἶχαν ὅλοι οἱ φίλοι μου, καὶ τότε δὲν θὰ ἔκαμνα ἄλλο ἐδῶ τὴν ἡμέραν, παρὰ νὰ συμπληρόνω τετράδια Μ. Μυστικῶν.

Θὰ χαρῶ πολύ, *Γαληνιαία Θάλασσα*, ὅταν θὰ μου φέρῃς ἄνθη ἀπὸ τὸ περιβόλάκι σου. Θὰ ἔχουν μεγαλητέραν ἀξίαν, ὅταν ἠξεύρω ὅτι τὰ καλλιεργεῖς μόνη σου.

Περιμένω λοιπὸν ἀνυπομόνως τὰς παύσεις, ἀγαπητή μου *Δάφνη*, ἀφ' οὗ τότε θὰ ἔχω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ λαμβάνω συχνὰ ἐπιστολάς σου. Θὰ εἴπω εἰς τοὺς προτείναντας μετὰ σοῦ ἀνταλλαγήν, ὅτι θὰ τους ἀπαντήσῃς μετὰ τὰς ἐξετάσεις.

Διὰ νὰ μή σου ἀπαντήσω, *Μικρέ* μου *Μυρθυανέ*, σημαίνει ὅτι δὲν ἔλαβα τὰς ἐπιστολάς σου. Μὲ τὰ πενῆντα λεπτὰ ποῦ ἔχεις, ἠμπορεῖς νὰ πάρῃς 3 Μικρὰ Μυστικὰ καὶ θὰ σου μείνῃ καὶ μία πεντάρα· διὰ κανένα πεψχόν. Διαίρεσε τὸ 50 μὲ τὸ 15, διὰ νὰ το εὕρῃς καὶ μόνος σου, μικρούλη μου.

Δὲν ἠμπορῶ νὰ σου εἴπω ποῖος σ' ἐψήφισεν, *Ἀφελὴς Καρδία*, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ ψηφοφορία ἦτο *μυστική*. Ἀσπάζομαι τὸ *Ἀσημένιο Κῦμα*, τὸ ὁποῖον συγχαίρει ὅλους τοὺς ψηφίσαντας τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, διὰ τὴν καλὴν ἐκλογήν των.

Ἂν συγχρίνῃς μὲ προσοχήν, ἀγαπητέ μου *Ρωμύλε*, τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις μὲ τὰς δημοσιευομένας ἑκάστοτε Λύσεις των, θὰ ἠμπορέσῃς νὰ ἐννοήσῃς τὸν μηχανισμόν των. Ἰδιαίτερος ὁδηγὸς περὶ αὐτῶν δὲν ὑπάρχει. Σκοπεύω ὅμως νὰ ἐκδώσω ἕνα γενικὸν «Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ τῆς Διαπλάσεως» ὁ ὁποῖος θὰ τα ἔχῃ ὅλα.

Εἶχες δίκαιον νὰ κάμῃς τὴν παρεξήγησιν, *Δέα*· ἀλλὰ βλέπεις, ἡ *Βοσκοπούλα* εἶνε ἄλλη φίλη μου. Εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου ἀπαντῶ ναί.

Σοφὲ Σωκράτη, ὁ Ἀνανίας σοῦ ἀπαντᾷ τὰ ἑξῆς: α') ὅτι κατοικεῖ ἐν ὁδῷ Δίδου, ἀριθ. 119 ἐπάνω πάτωμα· β') ὅτι τὸ ὀνοματεπώνυμόν του εἶνε Ἀνανίας τῆς Διαπλάσεως (δηλαδὴ ψυχογιός), γ')ὅτι μεθ' ὅλας του τὰς προσπαθείας, ἡ Ε' Κυριακὴ διὰ θὰ εἶνε ἑτοίμη πρὸ τοῦ Ἰουλίου· δ') ὅτι σὲ ἀντασπάζεται μυριάκις, ὦ *Σώκρατες!*

Νά μου γράφῃς περισσότερα, *Λευκέ* μου *Κύκνε*, ὅσον εἰμπορεῖς, καὶ νὰ μή σε μέλῃ ἂν λαμβάνω πολλὰς ἐπιστολὰς καὶ ζαλίζωμαι. Αὐτὸ εἶνε δική μου δουλειά!

Καὶ τὰ νέα ψευδώνυμα ποῦ προτείνεις, *Εὐπλόκαμος Νύμφη*, τὰ ἔχουν ἄλλαι, εἴτε τὰ ἴδια, εἴτε μὲ πολὺ μικρὰν διαφόρὰν, ὥστε θὰ ἐπέρχεται σύγχυσις. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ εὕρῃς ἄλλα πλέον πρωτότυπα;

Ἄ, ἔχεις λοιπὸν καὶ σύ, *Λευκὴ Λιών*, μίαν μικρὰν ἑλληνικὴν σημαίαν, ὅπως καὶ τὸ *Μπαμποῦ τῆς Ἀφρικῆς*, τὴν ὁποίαν ὅμως δὲν φέρεις καθημέραν, ἀλλὰ μόνον τὰς ἑορτάς; Τί καλά! Ἴδοὺ ἀληθὲς κάμημα διὰ τὰς Ἑλληνίδας. Σὲ ὑπερευχαριστῶ, φιλτάτη μου, διὰ τὸ ξεσπάθωμα.

Ἔμπρὸς λοιπὸν *Κασσιόπεια*, ἰδοὺ περίστασις διὰ νὰ ξεσπαθώσῃς! Χαίρω πολὺ ὅτι εἰς τὸ σπίτι σας μὲ διαβάζουν ἀμκροὶ καὶ μεγάλοι.» Ἕνα πουλάκι ἦλθε καί μου εἶπεν, ὅτι τώρα ἐσχάτως ἔγινες «γραμματοσημόφιλος» καὶ ὅτι μὲ μεγάλην ἀνυπομονησίαν περιμένεις ἓν Λεύκωμα Γραμματοσήμων ἀπὸ τὴν Ἀμερικήν, ἀλήθεια;

Βέβαια, *Ἀγριολούλουδον*, ἡ ἀδελφή σου δὲν ἔπρεπε νὰ φανερώσῃ τὸ ψευδώνυμόν σου εἰς τὴν *Αἰγυπάλωτον Χελιδόνα*. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι αὐτὴ δὲν θὰ το εἰπῇ, οὔτε εἰς τὴν *Καρδερίναν* οὔτε εἰς τὴν *Δέαν*. — Κ' ἐγὼ σὲ ὑπαραγαπῶ.

Αἱ δοκιμασίαι, *Μπάμπα Νικολῆ*, εἶνε διὰ τοὺς ἀνθρώπους· καὶ ὁ γεναῖος πρέπει νὰ τας ὑπομένῃ ἀγογγύστως. Τί νὰ γίνῃ!

Γλυκεῖα Ἐλπίς, τὸ πρὸς τὴν *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν* τετράδιόν σου ἔλαβα καὶ τὸ ἔστειλα τὴν 6 Μαΐου. Δὲν ἠξεύρω ὅμως διατὶ δὲν σου ἀπήντησεν ἕως τώρα. Φίλησέ μου τὸν ἀδελφόν σου καὶ εἰπέ τῳ ὅτι ἀνυπομόνως περιμένω νὰ μου γράψῃ—ὅπως ξεύρει, δὲν πειράζει.

Δὲν εἶνε ἐλεύθερον τὸ ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον προτείνεις, *Ροδοδάκτυλος Ἠώς*· ὥστε περιμένω ἄλλο. Μεταχειρισμένα γραμματόσημα δὲν δέχομαι διὰ τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων. Τοὺς τόμους θὰ λάβῃς μετ' ὀλίγας ἡμέρας, διότι δὲν ἔχω πρόχειρον τὸν θον καὶ πρέπει νὰ στείλω εἰς τὴν ἀποθήκην.

Κοπιάζεις καὶ στενοχωρεῖσαι τώρα, *Παχὺ Τσῖρε*, ἔ; Μὰ νὰ ἰδῇς μεθαύριον ποῦ θὰ πάρῃς τὸν καλὸν βαθμὸν πῶς θὰ χαρῇς καὶ θὰ ἱκανοποιηθῇς! Ἤθελα νὰ ἔβλεπα τὰ πηδήματά σου!

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Εὐτυχίαν* (εὐσίωνον τὸ ψευδώνυμόν της καὶ ὡραιοτάτη ἡ ἐπιστολή της·) *Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου* (αὐτὸ σοῦ ἐξέλεξα, ἀδελφή τῆς παλαιᾶς μου φίλης) *Τριπέφαλον Ὕδραν* (αὐτὸ ἦτο τὸ μόνον ἐλεύθερον· νομίζω ὅμως ὅτι ἡ Ὕδρα, κατὰ τὴν μυθολογίαν ἦτο ἑνιεακέφαλος·) *Ἄνθος τῆς Ἀνατολῆς* (κ' ἐγὼ αὐτὸ προτιμῶ·) *Γενναίαν Σουλιώτισσαν* καὶ *Λάλον Ἰχθύν* (αὐτὰ ἐξέλεξα).

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: Ἡ *Ἑσπερία Ἄβρα* μὲ τὴν *Ἀπτερον Νίκην*· — ὁ *Τερπικέραυνος Ζεὺς* μὲ τὴν *Χρυσόλαν Μ. Καλλάρη*, *Εὐαρίαν Ἰ. Ἠηλίδου*, *Μαρίκαν Κ. Χαλκιοπούλου*, *Ἐλίζαν Α. Βασιλᾶ*, *Ἐλένην Α. Ρούφου*, *Λευκό-*

πεπλον Νύμφην τῶν Δασῶν, *Ἕλλην Π. Σακελλαρίδου*, *Κίμωνα Δ. Ἰωαννίδην*, *Χρῆστον Ι. Μεταξᾶν*, *Κόμητα Μοντεχρίστον*, *Θεατρίκην Χωραφᾶ* καὶ *Λευκὴν Ἄρκτον* — ἡ *Εὐτυχία* μὲ τὴν φίλην της *Τοξότιδα Ἄρτεμιν* — ἡ *Ἑλληνικὴ Καρδία* (ἐπανελθόντος τοῦ Πηγάσου της) μὲ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον* — ὁ *Διογένης Λαέρτιος* μὲ τὸν *Ἀνδρέϊον Σουλιώτην*, ἀλλὰ μὲ τόνομά του — τὸ *Οὐράνιον Τόξον* ἐπιθυμεῖ νὰ ταλλάξῃ μὲ ὅλους μου τοὺς συνδρομητάς, ὅσοι δέχονται, διὰ νὰ κάμῃ ἓν μέγα καὶ ὡραῖον λεύκωμα — ἡ *Μαγευμένη Ἀκρογιαλιὰ* μὲ τὴν *Ἐλένην Ρούφου*, ἡ ἀδελφή της μὲ τὸν *Οἰδίποδα Τύραννον* — ἡ *Γαληνιαία Θάλασσα* μὲ τὸν *Ἐραστὴν τῆς Φύσεως* καὶ *Τσιρτσιμπίδαν*, μὲ τὰ ὀνόματά των — ἡ *Θέλπουσα* μὲ τὸν *Κεραυνοβόλον Δία*, *Χρυσολαμπῆ Ἀστέρα* καὶ *Χρυσόκερων Ἔλαφον* — ἡ *Ἀφελὴς Καρδία* μὲ τὴν *Μέδουσαν* (τὴν ὁποίαν γνωρίζει, ὥστε ἂς γράψῃ καὶ τόνομά της) — ἡ *Μαρία Καραπαναγιώτου* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν* — ἡ *Νυμφαία* μὲ τὸ *Ἄψε-Σβύσε* — ἡ *Στερτορεία Φωνὴ* μὲ τὸν *Παχὺν Τσῖρον* — ὁ *Λευκὸς Κύκνος* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, *Εὐαίσθητον Καρδίαν*, *Ἄγκυραν τῆς Εὐτυχίας*, *Λευκὴν Βιολέττα*, *Μή με Λησμόνει*, *Λευκὴν Περιστερὰν* καὶ *Τζὶ-Τζὶ Μπούμ-Μπούμ* — ἡ *Λευκὴ Λίθη* μὲ τὸ *Μπαμποῦ τῆς Ἀφρικῆς*, *Πετρώδη Παραλίαν*, *Ἥρωα Γαριβάλδην*, *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος*, *Ἀνεμοστρόβιλον* καὶ *Ἰωάννα Δάρκ* (αὐτοὶ ἂν στείλουν, θὰ λάβουν ἀμέσως τὰ τετράδια, διότι ἡ *Λευκὴ Λίθη* μοῦ ἔστειλεν ἐκ τῶν προτέρων) — ὁ *Κιθαρῳδὸς Ἀπόλλων* μὲ τὸν *Φιλελεύθερον Ἕλληνα*, *Ταναγραίαν Κόρην*, *Λευκὴν Ἄρκτον*, *Κόρην τῆς Ἑλλάδος*, *Φλὶν-Φλὰν* καὶ *Ἐργάνην Ἀθηνᾶν* (τῆς ὁποίας τὸ ψευδώνυμον εἶχεν ἄλλοτε ἡ ἀδελφή του) — ὁ *Τρομάρας* μὲ τὸν *Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην*, *Ταπεινὸν Ἴον*, *Ὡραίαν Δορκάδα*, *Ἑλληνικὴν Σημαίαν* καὶ *Κῦμα τῆς Σαλαμῖνος* — τὸ *Ἀγριολούλουδον* μὲ τὸ *Λευκὸν Ρόδον* (μὲ τὰ ὀνόματά των) — ὁ *Ἀχαϊκὸς Δρομεὺς* μὲ τὴν *Μερσεδῆν*, *Ἑλληνικὴν Καρδίαν* καὶ *Λευκὴν Μαργαρίταν* — ἡ *Ροδοδάκτυλος Ἠὼς* μὲ τὴν *Τοξότιδα Ἄρτεμιν*.

Πρὶν ἀναγκασθῶ νὰ ἐκθέσω τὰ ὀνόματα μερικῶν δυστροπούντων, ἀπεφάσισα νὰναγράψω ἐδῶ τὰ ψευδώνυμα ὅλων ὅσοι ὀφείλουν ἀπάντησιν, λαβόντες τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν *συνλάγεστον πρὸ δύο μηνῶν*, ἤτοι μέχρι τῆς 31 Μαρτίου. Τοῦτο δὲ τὸ κάμνω διὰ νὰ τους εἰδοποιήσω ἁπλῶς, διότι πιθανὸν μερικοὶ ἐξ αὐτῶν νὰ μὴ ἔχουν λάβῃ τὸ ταχυδρομικῶς σταλὲν τετράδιον, ἑπομένως νὰ τους θεωρῶ ἀδίκως ὡς ὀφειλέτας. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἂς με εἰδοποιήσουν. Λοιπόν :

Ὁ *Τινάνειος Κῆπος* ὀφείλει τετράδιον πρὸς τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*, παρὰ τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὴν 17 Φεβρουαρίου. — Ὁ *Φῶκος Αἰακίδης* ὀφείλει πρὸς: τὴν *Πομενικὴν Φλογέραν* (15 Φεβρ.), πρὸς τὴν *Μαργαρίταν* (22 Φεβρ.), πρὸς τὴν *Δάφνην* (25 Φεβρ.), *Ἑλληνικὴν Σημαίαν* (27 Φεβρ.) καὶ *Φίλεργον Χελιδόνα* (13 Μαρτίου). — Ὁ *Μπάρμπα Νικολῆς* ὀφείλει πρὸς τὴν *Αὔραν τοῦ Ἀρίονος* (7 Μαρτ.) — ὁ *Τζὶ-Τζὶ-Μπούμ-Μπούμ* πρὸς τὸν *Ζακχαῖον* (10 Μαρτ.) — ὁ *Παγωμένος Ὠκεανὸς* πρὸς τὴν *Ναυτοπούλαν* (10 Μαρτ.), *Ἀντιγόνην* (11 Μαρτ.), *Κροκόδειλον τοῦ Νείλου*, (12 Μαρτ.) καὶ *Εὐαίσθητον Καρδίαν* (27 Μαρτ). — Ἡ *Ἠχὼ* πρὸς τὸν *Ἀετὸν τῶν Ὀρέων* (11 Μαρτ.). ὁ *Κιθαρῳδὸς Ἀπόλλων* πρὸς τὸν *Φοῖβον Ἀπόλλωνα* (11 Μαρτ.) — ὁ *Ἀνδρέϊος Σουλιώτης* πρὸς τὴν *Πομενικὴν Φλογέραν* (13 Μαρτίου) — ὁ *Δεκαπενταετὴς Πλοίαρχος* πρὸς τὸν *Στρατηγὸν Ἀμίλχαρ Βάρκαν* (26 Μαρτ.) — ὁ *Ταραλαμπούμπας* πρὸς τὴν *Ἀλκυονίδα Ἡμέραν* (27 Μαρτ.) καὶ ὁ *Καραβόγατος* πρὸς τὴν *Τοξότιδα Ἄρτεμιν* (29 Μαρτ.).

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι. — Ὅλοι σχεδὸν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα συγχαίρονται τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν* διὰ τὴν ἐπιτυχίαν της εἰς τὸ Δημοψήφισμα· ἡ δὲ *Ἄγκυρα τῆς Εὐτυχίας*, εὐχαριστεῖ θερμῶς ὅσους τὴν ἐψήφισαν. Ἀσπασμοί τινες παραλείπονται καὶ πάλιν, ἐλλείψει χώρου.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : *Εὐτυχῆ Θρηνήν*, *Δημ. Ν. Χατζίσκον*, *Τσούχταρ* (καλῶς τὰ δέχθηκες!) *Κονταλιαρὸν* (ὅλα ἐν τάξει) *Εὔκρατον Ζώνην*, *Λέοντα τῆς Νεμέας* (τὸ ἔστειλα) *Τσὶρ-Ταῶν*, *Τέκνον τῆς Ἐρήμου Τσέβελης* (ἔλαβον) *Γραβιᾶν* (ἔστειλα) *Λόρδον Βύρωνα*, *Πύρρον*, *Ἐλεφήνορα* (διατί δὲν μου γράφει συχνότερα;) *Κωνσταντῖνον Παλαιολόγον*, *Βασίλειον τὸν Βουλγαροκτόνον*, *Ἀνδρέϊον Ἐδζωνον* (ἐστάλη καὶ ἐκ τρίτου· τὸ ἔλαβε;! *Ἄγκυραν τῆς Φιλίας* (εἶδε!) *Μικρὸν Ἐθελοντήν*, *Ἀτταγίδα* (οὔ, ἐγέλασα πολύ!) *Ἄψε-Σβύσε*, *Γαλαξίαν*, *Ἥσυχο Ἀεράκι*, *Ἀγρίαν Ἀμερικανίδα*, *Καραβόγατον* (ὁ ὁποῖος τώρα βέβαια θὰ μου γράφῃ συχνότερα) *Λύκον καὶ Λυκοδόγον Ν. Κογεβίνα*, *Κάτασπρον Ἀράπην* (ἐξανάστειλα τὰ σχισθὲν ὑπὸ τῶν γάτων τῆς γειτονειᾶς!) *Ἴριδα* (ἔστειλα) *Χρυσῆν Ἀκτῖνα*, (χαίρω πολὺ ποῦ δὲν ἠμέλησε αὐτὴν τὴν φορὰν) *Μακεδονικὴν Καρδίαν* (περὶ τῆς ὁποίας τὸ πουλάκι μὲ πληροφορεῖ ὅτι εἰς τὸ σχολεῖον εἶνε πολύ, μὰ πάρα πολὺ εὔτακτος. Εὖγε!) καὶ *Ἄγκυραν τῆς Εὐτυχίας*.

Εἰς ὅσους ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 24 Μαΐου θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΟΥΔΕΜΙΑ παραγγελία πρὸς ἀποστολὴν παλαιῶν φύλλων τῆς «Διαπλάσεως» θὰ ἐκτελῆται, ἂν δὲν συναδεύεται μὲ τὸ ἀντίτιμον. Ἕκαστον φύλλον τῆς Α' περιόδου (1879-1893) τιμᾶται λεπτὰ 25, τῆς δὲ Β' περιόδου (1894-1897) λεπτὰ 15.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες καὶ 50 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς τυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

ΤΟΜΟΙ
„ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 16 (οἱ ἑξῆς : **4.5.6.7.9.11.15.16.17.18.19.20.21.22.23.24**) πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1.10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 6 (οἱ ἑξῆς : **1.3.8.12.13.14**) πρὸς φρ. 2.50 ἕκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ **10**ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 3: τῶν ἐτῶν 1894, 1895 καὶ 1896 ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 7. — Χρυσόδετος φρ. 10.

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ ἀνὰ δύο εὑρίσκονται καὶ οἱ τόμοι τῆς Α' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως». Ἐπὶ τῆς σημειουμένης δὲ ἀνωτέρω τιμῆς αὐτῶν ὡς ἀδέτων, προστίθενται καὶ φρ. 3 διὰ τὸ δέσιμον ἑκάστης δυάδος τόμων.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 30 Ἰουνίου ἑ. ἔ.

263. Λεξιγρίφος.

Τὸ πρῶτόν μου πληθυντικῶς τοὺς οὐρανοὺς φωτίζει·
τὸ δεύτερον ἀποτελεῖ τοῦ ἀλφαβήτου γράμμα·
τὸ σύνολόν μου ἐν βροχῇ τὰ σκότη διασχίζει
καὶ χάνετ' ἐν τῷ ἄμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὁσίας Μαρίας

264. Αἴνιγμα.

Παράξενο, μ' ἀληθινό! Πέντε κρατεῖς 'στὸ χέρι,
κι' ἂν ἓν ἀφίσῃς, τέσσαρα βεβαίως θὰ σου μείνουν.
Ἀλλὰ ἐμένα ἡ τέχνη μου μπορεῖ νὰ καταφέρῃ,
αὐτὰ τὰ τέσσαρα ἑπτὰ 'στὸ χέρι σου νὰ γίνουν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑπερασπιστοῦ τῆς Πατρίδος

265. Ῥόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἕβδομον ὁ Μίδας σοι παρέχει·
Ζῶον εἶνε τὸ δεύτερον, εἰς τὴν οἰκίαν τρέχει.
Εἷς ἥρωα τὸ τρίτον μου ὡς ὁδηγὸς ἐδόθη,
Τὸ τέταρτον εἶν ὄρνεον καὶ δὲν το φλέγουν πόθοι·
Χωρίον τι ἑλληνικὸν τὸ πέμπτον μου σημαίνει,
Κι' ἀντωνυμία κτητικὴ τὸ ἕκτον ἀπομένει.

Ἐστάλη ὑπὸ Σπουδ. Θεοδ. Μιχαὴλ Τσούδαλη

266-269. Ἐπανόρθωσις λέξεων.

Διὰ καταλλήλου μεταθέσεως τῶν γραμμάτων τῶν κάτωθι ἀκαταλήπτων λέξεων σχηματίσατε τέσσαρα τῶν ἐν τῇ «Διαπλάσει» ψευδωνύμων.

1, Ναβίσκοτυ. 2, Ναμενεποιαδό. 3, Ἀλτυνοπαού. 4, Σγαχβλουτρουπευρε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀλυμπίου Διός.

270. Ἀκροστιχίς.

Τὰ δεύτερα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου βασιλέως.

1, Δένδρον. 2, Πτηνόν. 3, Βασιλεὺς ἀρχαῖος. 4, Ἥρως. 5, Πόλις τῆς Πελοπονήσου. 6, Κράτος Εὐρωπαϊκόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Εὔκρατου Ζώνης

271. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τόνομα ἀρχαίας βασιλίδαιδος.

1, Ἀθηναῖος ῥήτωρ. 2, Θηρίον. 3, Γίγας ἀγωνιστής. 4, Θεὰς τῆς Μυθολογίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους

272. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα Κράτους.

1, Φυτόν. 2, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 3, Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 4, Πτηνόν. 5, Θυγάτηρ βασιλέως.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Φωσφορωλίδας

273. Ἀπροσδόκητον.

Τί εἶνε ἐπάνω ἀπὸ τὸν οὐρανόν ;

Ἐστάλη ὑπὸ Β. Α. Λιβιεράτου.

274. Γρίφος.

Ὅσῳ κρατεῖς, ἢ τόσο φῶς.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλεξ. Οἰκονομίδου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν κινουμενικῶν ἀσκήσεων τῆς 12 Ἀπριλίου 1897.

190. Ὄνος (ὄν-ὄς). **191.** Φιλώτας (φιλῶ-τας).

192.

Θ
ΘΗΡ
ΛΙΒΑΣ
ΓΕΡΑΝΟΣ
ΔΙΓΗΣΙΛΑΟΣ

193.

Α Κ Σ
Λ Α Ο
Β Ι Ν
Ι Σ Π Α Ν Ι Α
Γ Φ Ν
Η Α Ι
Π Σ Α

194-196. 1, Ἥρα. 2, Ἄρης. 3, Ἴσις. — **197-200.** Γινομένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῶν γραμμάτων λ, ψ, σχηματίζονται αἱ λέξεις : λάμψις, ψύλλος, ψαλίς, μελαψός. — **201.** ΕΡΜΗΣ, ΑΘΗΝΑ. (1, ΕκβάτανΑ. 2, ΡούΘ. 3, ΜεσπίλΗ. 4, ΗραῖοΝ. 5, ΣούρΑ. — **202.** Ὁ ἵππος εἶνε ταχύς.